

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון
רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!

מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

זול פון

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9 ירושלים | zolphone.co.il

יש קונה עונמו בספרייה את

בתור הבודד

26

מתי לאחרונה קיבלתם
סיפור בעל-שם-טובי
עם כתובת בתל אביב?
כתבה

30

זה לא כתוב בשום מקום,
אבל ברור מהו הפטנט של
יום כיפור
התוועדות

14

מכירים את הסיפור? תכירו
את הסיפור השלם! הרב
אברהם וסרמן

8

למה זה מגיע לוי?
שאלת השבוע

12

מאמר הקיווי של הרמח"ל.
נעים להכיר
אלומה לב

מלחמת יום הכיפורים
כאנלוגיה לסלטלה
הרוחנית במדינת
ישראל תש"פ
הרב יהודה מלמד

כניסה בע"ה
תוך חמישה
חודשים!

דגן בוטיק

מגורי יוקרה באפרת

לבחירתכם: מגוון דירות 5 חד'

שיוק: באמונה דיסיני
יזם: בנייה והשקעות

לפרטים: 052-6070199 • 1700-500-555

**רוצה
להיות כאן
בשנה הבאה
בריא**

התרומה שלך יכולה להציל חיים!

כדי שנוכל לתת מענה לכל חולה הזקוק להשתלה, ממשיכה "עזר מציון" לאסוף מדי שנה כ-50 אלף דגימות מחילי צה"ל במהלך שרשרת החיול בבקו"ם. תרומתך תאפשר לנו להרחיב את המאגר ולהפוך כל דגימה למצילת חיים.

מאגר מח העצם של "עזר מציון" מונה כיום קרוב למליון תורמים כוטנציאלים ובזכותו בוצעו למעלה מ-3,200 השתלות מצילות חיים. הודות לכך, מצליח המאגר לתת מענה ל-67% מהחולים, אולם ל-33% מהילדים הזקוקים להשתלת מח עצם לא נמצא תורם מתאים.

180 ש"ח = עלות דגימת מח עצם
שיכולה לעשות את ההבדל בין חיים למוות

***2236**

תרמו עכשיו
ותצילו חיים
www.ami.org.il

מרתון התנ"ך הבינלאומי

The International Bible Marathon

רצים היסטוריה

יום שישי חוה"מ סוכות – 18.10.2019

הפנינג
מעודדים

מקצה
ילדים
בשיתוף
צמ"ד

5
ק"מ

10
ק"מ

21
ק"מ

42
ק"מ

להרשמה למרתון התנ"ך הכנסו לאתר | לפרטים נוספים עקבו אחרינו ב-

יַעֲלֶה תַּחֲנוּנֵנוּ בְּעֶרֶב...

2 מעמדי תפילה בערב יום הכיפורים

הצטרפו
לרבים
שנושעו
אשתקד

בעמוקה - לזיווג הגון בקרוב

עשרה תלמידי חכמים,
שליחי יד לאחים, יעלו לציון
התנא יונתן בן עוזיאל
בעמוקה ויתפללו ויעתירו
עבור מעוכבי השידוך
לזיווג הגון בקרוב

בברדיטשוב - לגמר חתימה טובה

תלמידי חכמים, שליחי יד
לאחים, יעלו לציון של סנגור
של ישראל, **רבי לוי יצחק**
מברדיטשוב זיע"א
באוקראינה, ויתפללו ויעתירו
עליכם ועל יקיריכם לגמר
חתימה טובה

וּיִרְאֶה בְּקִשְׁתָּנוּ עַד עֶרֶב

מסירת שמות למעמדי התפילה עד יום שלישי, ערב יום הכיפורים, בשעה 12:00 בצהריים

למסירת שמות ולתרומות חייגו עכשיו למוקד יד לאחים:

1-800-620-640

מסירת שמות ותרומות גם באתר יד לאחים: www.yadlachim.co.il

יד לאחים - לא מוותרים על אף יהודי

המוקד
מתוגבר
במוצ"ש

ולא יראו לו את המכתב ושאלו אותו לדעתו. אותו
ר' אפרים, שריו תלמיד חכם עצום ושאלו כהן
מרתב' התורה, עצם את עיניו למשך מספר רגלים,
ושפך אותו פניו ואיורו בחיך גדול.

שיחת חברים

עם מיני יוספי

איזו חתימה מתוקה!

לעבר, אנחנו לא באמת פנויים לאותה התחדשות. כחלק מהרחמים הנפלאים ומהחסדים הגדולים שעושה אתנו הקדוש ברוך הוא, הוא נותן לנו כוח לסלוח וכוח לשוב בתשובה.

כשאחרים סולחים לנו, אנחנו זוכים לשחרור ממועקות העבר ומתפנים לקבל אור חדש. אבל צריך לדעת, שבאותה מידה פועלת גם הסליחה שלנו למישהו אחר. כל עוד אנחנו לא סולחים למי שפגע בנו, ייתכן שאולי אנחנו מרוויחים משהו בטווח הקצר, אבל תמיד יש נזק ודאי והוא האחיזה בעבר. כשאני לא סולח למישהו, משהו בי עדיין תפוס ואני לא נותן לו להשתחרר.

אפשר לדמות את הנקודה הזאת, לכדור פורח שרוצה להמריא. פעם כדורים פורחים היו כלי הטייס העיקרי בעולם, אבל היום כדורים פורחים פעילים בעיקר לצורכי תיירות. בכדור פורח יש כדור משי גדול שמתמלא באוויר חם, ויש בו כמו סל כזה שממנו אפשר לצפות על נופים מדהימים. כשכדור פורח בא להמריא, צריך לנתק אותו מכבלי פלדה שקושרים אותו לאדמה, ואז הוא יכול לעוף. תנסו לחשוב על כדור כזה שעומד להמריא, כולם רוצים כבר לצאת לדרך, והכל כבר מוכן - מכשירי הגז, מכשירי הניווט וכל הפרטים הקטנים מסודרים. בכל זאת, הכדור מנסה להתרומם ולא מצליח, ומתברר שמה שכל הזמן כבל אותו, עדיין קושר אותו לקרקע. ממש כך מתרחש אתנו במידה ואנחנו לא סולחים לדברים מהעבר. בלי הסליחה, אנחנו לא פנויים להמריא ולהשתחרר.

אהבה כשמואל וכרבנן

קראתי פעם סיפור מעניין על ה'אור שמח', הלא הוא ר' מאיר שמחה הכהן מדווינסק. הוא היה אחד מגדולי ישראל המופלאים. הסיפור שראיתי עליו, היה בקשר לחבר טוב שלו שעלה ארצה והלך לגור בתל אביב, שהייתה אז בשלבי הקמה. ר' מאיר שמחה והחבר שלו היו מתכתבים בדברי תורה ובדברי ידידות. באחד המכתבים של ר' מאיר שמחה, הוא כתב לחבר התל-אביבי שלו בסיום המכתב את המילים: "החותם כשמואל וכרבנן". אותו חבר, למרות היותו תלמיד חכם, לא הבין את משמעות הסיום. הוא הבין שיש בחתימה הזאת רמז כלשהו - שיחת חולין של תלמידי חכמים שצריכה לימוד, אבל לא ידע לפענח מה בדיוק הכוונה.

הוא הלך עם המכתב בכיס, בתקווה שימצא מישהו שיואיל לעזור לו לפענח אותו. אחרי כמה זמן הוא פגש תלמיד חכם גדול ושמו ר' אפרים בורודיאנסקי, שגר גם הוא בתל אביב. הוא הראה לו את המכתב ושאל אותו לדעתו. אותו ר' אפרים, שהיה תלמיד חכם עצום ושלט בכל מרחבי התורה, עצם את עיניו למשך מספר רגעים, וכשפסק אותן פניו האירו בחיך גדול. הוא הסביר את העניין כך: ככל הש"ס כולו ישנה רק מחלוקת אחת בין שמואל לרבנן. המחלוקת היא איך לומר בתפילה - 'אהבה רבה' או 'אהבת עולם'. אמר ר' אפרים: "ר' מאיר שמחה כל כך אוהב אותך, גם כדעת שמואל וגם כדעת רבנן. הוא אוהב אותך גם באהבה רבה וגם באהבת עולם".

אהבה בלי ועם גבול

מאז שקראתי את הסיפור הזה, מצאתי את עצמי כמה פעמים רוצה לחתום מכתבים, או סתם שיעורים או מפגשים עם אנשים, כמו ר' מאיר שמחה: "החותם כשמואל וכרבנן". כל כך מרגש לחשוב איך במילים הללו הוא מוצא רמז יפה כזה, כדי לכתוב 'אהבה רבה' ו'אהבת עולם'.

בחסידות מסבירים שיש הבדל משמעותי בין 'אהבה רבה' ל'אהבת עולם'. אהבה רבה היא אהבה שאינה מותנית בדבר. זאת אהבה עצמית. אתה אוהב את הזולת כפי שהוא, מפני עצם היותו בנו של ה' יתברך. לעומת זאת באהבת עולם, האהבה היא בתוך העולם - כלומר, לפי מעשיו של האדם, ובהתאם למה שהוא עושה ופועל בתוך גבולות העולם הזה. כאשר אוהבים גם וגם, אז האהבה כוללת את שני הדברים.

גם באהבת ה' אלינו ישנן הבחינות האלו. אהבת ה' אלינו היא קודם כל אהבה רבה - ללא שום התניה, ובה אנחנו אוהבים על ידי ה' יתברך כל הזמן. האהבה הזאת נותנת לנו גם את הכוח להשתנות ולעשות פריצות דרך, ואחריה מגיעה גם אהבת עולם שהיא מותאמת לגבולות העולם ולהתנהגות שלנו.

ביום כיפור מתגלה האהבה רבה של הקדוש ברוך הוא אלינו, ומשום כך מגיעה גם התייחסות פרטנית למעשינו והכל נשטף באור.

שלום חברים! אנחנו בימים מבורכים ומייחלים לשינוי פנימי, ובשביל להשתנות אדם זקוק לסביבה תומכת. אם אדם נמצא בסביבה שמבקרת אותו, רואה בו את חסרונותיו או רק חולקת עליו, הוא עסוק במגננה ולא פנוי להשתנות באמת. לעומת זאת, כשבן אדם נמצא בסביבה אוהבת ודווקא לא שיפוטית, סביבה שמכילה אותו עם חולשותיו, רק אז, הוא באמת פנוי להתחבר למשאבים הטובים בנפש שלו ולבחור בדרך שונה.

הרב בזנסון שליט"א אמר לי פעם, בשם זקני ברסלב, שייסורי מצפון לא חסרים לאנשים. מצפון יש לרוב בני האדם בשפע. לעומת זאת, חסרים להם מאוד עידוד ותקווה. אנשים כן צריכים מישהו שיאמין בהם ויראה בהם את הטוב. אחד שיתן להם את הכוח ואת היכולת להתחבר למשאבים הפנימיים שלהם.

אנחנו בימי הרחמים והסליחות, רחמים מלשון רחם - הרחמים לא שופטים ולא דוקרים אותך, כמו רחם שמגדל ומקבל את האדם כפי שהוא, באהבה רבה. אם נזכיר לעצמנו כמה אנחנו אהובים וכמה אנחנו רצויים, כמה הקדוש ברוך הוא מאמץ בנו ועד כמה יש לנו הכוח להשתנות, אז גם נוכל להצליח.

שחרר את הפלדה

ובימי הרחמים והסליחות - גם הסליחה היא עניין קריטי בדרך להתחדשות. כל עוד לא סלחתי, אני בעצם נושא עלי את המעמסה והנטל של אירועי העבר, וממילא אני לא פנוי להתחדשות אמיתית.

תחשבו על בן אדם שבא לטיול, לחתונה או להופעה - לא משנה, והוא סוחב איתו תרמיל מאוד כבד, שכולו מלא דברים שהוא בכלל לא צריך אותם אתו. זה די שיגעון לסחוב איתך כל כך הרבה דברים שלא רלוונטיים למה שקורה לך עכשיו.

בשביל ליהנות מהמתנה של שנה חדשה, ליהנות מאור חדש, צריך להיות פנויים. אם אנחנו סוחבים על הגב בעיות רגשיות ושאר עניינים ששייכים

רב מכר

ארחות אהרן
 אור ועבודת המועדים

לימי הרחמים והסליחות ומועדי האיתנים
 חודשי אלול ותשרי

מכיר שיחת קודש ומעשורים את החכמה סאת אהרן של ישראל

כ"ק מרן אדמו"ר
מפינסק קארלין זיע"א

כפי יסוד ללימוד אמת עבודת ה' ביהא האיתנים על פי תורת החסידות
 מרחוק טהר בספרות החסידות | פרק ומסוד לשי' פנים | אהבת אהבת עולם

הספד
 • שיפור ויכעיר את לבן
 ולבב בן באור ועבודת
 הימים המדושים

• טיולות אהרן בחורבה
 נאמנה על כל פרטי
 העבודה שבתה

הצטרף לאישים המוענים
 את משם בלימוד קבוע
 בספר מודיע זה

להשיג בחנויות הספרים - להזמנות עד הבית, מכון מטה אהרן טל. 05271-41446

פעמונים
הרבה
יותר
מכל
פדיון כפרות

כשאתם תומכים בפעמונים
השקל שלכם שווה הרבה יותר!

פעמונים
מגלים אחריות

בזכות תמיכתכם, נוכל לסייע לאלפי משפחות
ברחבי הארץ, לנהל את ענייניהם הכלכליים
בתבונה ולהיחלץ ממצבי עוני ומצוקה.

www.paamonim.org 1-800-35-10-12

כן, אין על בעל תשובה

הרב יוסף צבי רימון

רב המרכז האקדמי לב

מצוות התשובה דורשת מאמץ רב. אדם מפחד להשתנות, מפחד לעשות תשובה. התשובה נראית כל כך רחוקה ממנו. הרצון האמיתי להשתנות ולתקן הוא יסוד התשובה, וככל שהקושי בשינוי גדול יותר, כך יש שכר גדול יותר על המאמץ. וכך מבואר בדברי הרמב"ם (הלכות תשובה ז, ד), שבגלל גדול המאמץ לשנות לטובה, שכרו גדול כל כך: "ששכרו הרבה, שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו, אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו, כלומר מעלתן גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשים יצורם יותר מהם".

אם אדם אומר "חטא ואשוב" אין מספיקין בידו לעשות תשובה (משנה יומא ח, ט). המשנה יוצאת כנגד מי שמחליט לחטוא כל השנה, מתוך מגמה שבסוף יעשה תשובה. אולם, אם אדם באמת מעוניין בתשובה, באמת רוצה, באמת מתאמץ, למרות שכל השנה היה במקום אחר, הרי שגודל המאמץ שלו הוא אדיר ועצום ועל כך יקבל שכר גדול (ויש חטאים, למרות שיש עליהם תשובה, יש עליהם גם ענישה - עיין רמב"ם שם א, ד).

אמנם, יש לדעת, שאם אדם באמת רוצה להשתנות, הוא יבדוק כיצד ליישם את התשובה. לכן, כותב הרמב"ם (שם א) את שלבי התשובה:

1. הכרה בחטא "חטאתי, עויתי, פשעתי לפניך".
2. חרטה "והרי נחמתי ובושתי".
3. קבלה לעתיד.

אם אדם מרגיש בכל שנה שהוא נופל מחדש באותם דברים, הרי שאמנם טוב ויפה שינסה לעשות שוב ושוב תשובה, אולם, עליו להשקיע בתהליך התשובה שלו. מדרכי התשובה לבדוק כאמור מהו החטא, להתחרט ולקבל לעתיד. אולם, לאחר שבדקנו את החטא, צריך לברר מדוע זה קרה לנו? מהו הגורם? מהי הסיבה שהביאה אותנו לחטא? רק לאחר בירור זה ניתן להבין טוב יותר את החטא, ניתן להתחרט יותר, וניתן לקבל לעתיד בצורה רצינית יותר, כי כעת אנו יודעים מה צריכים אנו לעשות כדי שהדבר לא יקרה שוב.

אם כך, מי שמתאמץ כל השנה בוודאי יקבל שכר גבוה מאוד. אין לתכנן מראש לחטוא ולתקן. מי שמתכנן מראש לחטוא ולשוב ביום הכיפורים, "אין מספיקין בידו לעשות תשובה". אולם, מי שחטא במשך השנה, וכעת מקבל על עצמו תשובה אמיתית, הרי שגודל המאמץ הוא עצום ממש, שהרי התרגל לחטוא, וממילא גם השכר הוא עצום. עם כל זה, הוא צריך באמת להתאמץ, ולבדוק לא רק מה הוא מתקן, אלא מה הוא יעשה שונה השנה, כדי להצליח בדברים שלא הצליח בהם עד כה. ואנו מאמינים, שאם המאמץ יהיה רציני, הרי שאותם הכוחות שהביאו אותו לחטוא יאפשרו לו להגיע גם לעוצמה גדולה של תיקון, לקיום מצוות גבוה ונעלה, המיוחד לבעלי תשובה.

בנאדם ראשון עובד את ה' ברצינות כל השנה, נלחם ביצר ומתאמץ בעקביות.

בנאדם שני עושה כל השנה מה שמתחשק לו. מגיע יום כיפור ויודי, ושניהם נמצאים על אותה נקודה. לא, סליחה, הבנאדם הזרוק אפילו במקום גבוה יותר - מקום שבעלי תשובה עומדים.

למה זה הוגן?

לא, אתה לא צריך חשב שכר

הרב שלמה סובול

ראש מרכז ברקאי להכשרת רבנים

קודם כל, הנח דעתך. הקדוש ברוך הוא משלם שכר מדויק לכל אחד לפי המתאים לו. זה נכון שאחד הקריטריונים לשכר ולמדרגה גבוהה הוא להיות בעל תשובה, וכמו שאמרו חז"ל (ברכות לד) "במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם עומדים" (אגב, זוהי דעתו של רבי אבהו בגמרא, אך דעת רבי יוחנן היא שצדיקים גמורים הם במדרגה גבוהה יותר מבעלי תשובה). אבל זה חלק ממכלול השיקולים האלוקיים של איזה שכר לתת לכל אחד ואחת. יש עוד פסוקים רבים בתורה ומאמרי חז"ל רבים שעוסקים בנושא מדרגת האדם, ויש שם עוד מגוון רב של שיקולים.

אך אם נעמיק בדבר, נראה שהשאלה כלל לא קיימת:

כאשר חז"ל לימדו אותנו ש"במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם עומדים", אין הכוונה רק לבעל תשובה במובן השימושי והמחומצם של המילה - של מי שמכונה חילוני והחליט להיות דתי, אלא הכוונה למשהו הרבה יותר רחב. מדובר גם על אדם שמכונה דתי, אך החליט לשנות את חייו, ולחבר אותם עוד יותר לריכונו של עולם.

זה יכול להיות שינוי מהותי של אותו דתי, שעד היום חי את חיי התורה והמצוות מתוך שגרה בינונית רדודה, ולא הקפיד על תפילות, לימוד תורה, תיקון מידות ושמירת מצוות, וכעת הוא מחליט לתפוס את עצמו ולהתחבר לעומק המושג חיי תורה ומצוות. וכי יש בעל תשובה גדול מזה?

וזה גם יכול להיות 'חזור בתשובה בדבר', בנקודה מסוימת. למשל אדם שכעס בקלות, והוא עבד על מידת הכעס, והצליח בסיעתא דשמיא (אי אפשר להצליח בלי עזרת ה') להחליש את מידת הכעס, הרי הוא חוזר בתשובה במידת הכעס, וממילא כל הדברים שנאמרו על בעל תשובה נאמרו עליו. וכי יש בעל תשובה גדול מזה?

לסיום, תפקידנו בעולם הוא לעשות את רצון ה' כי זאת האמת של חיינו שלשמה נבראנו, והקדוש ברוך הוא נאמן לשלם שכר.

רק למטורפים יש אש מטורפת

הרב אריק מלכיאלי

מרצה ב'מחנה משותף'

אל תקנאו כל כך בבעל תשובה, זה לא קל.

אבל כן, הוא גם פועל ומגיע להישגים רוחניים עצומים:

א. בעל תשובה מתאמץ יותר.

לאחר שטעם את מתיקות החטא, קשה לו יותר לפרוש ממנו (רמב"ם הלכות תשובה).

ועוד, שהרי לצדיק עם הפז"ם הקרבי שלו, יש 'שוואנג' אדיר שנצבר במהלך כל ימיו הנעלים, ומכוח האירציה לבדו הוא שומר על גובה רוחני מכוּבד. לעומת זאת בעל התשובה 'הצעיר' חייב כל הזמן להתאמץ ולהבעיר בעצמו את האש, כדי לשמר כושר נפשי גבוה.

ב. בעל תשובה מתלהב יותר.

הצדיק דומה לאדם שכל ימיו גדל עם כפית של זהב ומיטב המעדנים על שולחנו. תענוג תמידי אינו תענוג. לעומת זאת בעל התשובה בא עם רעב גדול וצימאון אדיר, (כמראה רכב השק"ם, אצל חז"לים בשבוע שטח...), כך שכל עניין, ולו הקטן ביותר, בעבודת ה', הרי זה אצלו בבחינת מים קרים על נפש עייפה.

ג. זדונות נעשו לו לזכויות.

חומר הבעירה של בעל תשובה מתוך התלהבות וצימאון, אינו אלא העבירות שעשה. הן אלו הגורמות לו את תחושת הריחוק, התסכול הפנימי והמוות הרוחני, וכתוצאה מכך מגיע תוקף הרצון להתקרב לחיי החיים.

לכן הם הופכים לזכויות. הם רטרואקטיביים נעשים חלק אינטגרלי מהפאזל הקדוש והנפלא הזה המתגלם בדמותו ההירואית של בעל התשובה.

ד. אנרגיה אטומית.

הזדונות אינן הופכות לזכויות רק מספרית. מהותן הפנימית נחשפת ומעניקה 'דרייב' אדיר של אנרגיה גרעינית רוחנית לבעל התשובה.

למשל אכילת חזיר. על אף הסלידה והטומאה הרבה שבעל חיים מאוס זה, אי אפשר להתעלם מכך שמכיוון ש"אין עוד מלבדו", הרי שחיותו הפנימית אינה אלא דבר ה' שבראו. אלא שבשגרה זה נמצא שם בעולם גדול ביותר, במקום לא נגישי. ולכן הוא אסור וטמא.

אך על ידי התשובה, נשברת המעטפת של הקליפה ומתגלה הד.ג.א האלוקי הנסתר שבו, ששורשו אף גבוה יותר, שהרי כל הגבוה ביותר נופל למטה ביותר. בכוח 'מוזן על' זה הבעל תשובה מגיע להתלהבות גדולה ואדירה הנובעת מהסטרואידים הרוחני שהיה גלום בעומק החטא (לקוטי שיחות חלק טז, כי תשא ד). החטא הוא אסון ואף אחד לא יכניס את עצמו לאסון ביומתו, אבל לאחר הנפילה פותחת העלייה ממד רק למי שהתרסק.

ה. השימוש באש של יצר הרע.

בעל תשובה, לאור עברו הפלילי 'העשיר', יש לו השגות ו'סטנדרטים' אחרים לגמרי של מה נקרא חיות אמיתית. הוא מכיר מהי הבעירה המטורפת של 'יצרא דעבירה', והוא מביא את אותה התלהבות לא רציונלית וחסרת גבולות, אל תחום הקדושה באופן חיובי, דבר שהצדיק - שאצלו כל הזמן המוח שליט על הלב - לא מכיר במחוזותיו...

פרשת וישלח וצ'קים בחתונה מה הקשר?

חדש!

מרעיון הפרשה
ועד להלכה

לימוד קצר,
אקטואלי ומרתק

בכל שבת
אצלכם בקהילה

חדש מבית צורבא מרבנן

מתחילים מבראשית ופותרים שיעור קהילתי של פרשת השבוע בראי ההלכה, בכל שבת בבית הכנסת שלכם.

צורבא TZURBA
מרבנן MRABANAN
לעילוי נשמות מאיר (מיש) אלימלך ז"ל

בשיתוף
איחוד בתי הכנסת,
והקהילות בישראל
Union of Synagogues and
Communities in Israel

פתחו שיעור 'פרשה כהלכה' אצלכם בבית הכנסת:

1-700-500-777

אהרן רזאן

לא זרקנו לפח!

הבעל שם טוב הקדוש הזדמן לעיירה שגזירה קשה ריחפה מעליה. ניסו כל גדולי העיירה לבטלה ולא הצליחו, וקראו לבעל שם טוב. כשהגיע, ביקש את עשרת העבריינים של העיר. קצת נעלבו הליטוואקס... אם אנחנו לא הצלחנו... אתה מביא כמה צ'חצ'חים?

יש אדמו"ר ידוע בירושלים שממש נמצא מעל הזמן בדבקות תמידית. שחרית בלילה, ערבית לקראת הבוקר, הברלה ביום שני... שאלו פעם פוסק ליטאי ידוע מה דעתו על התופעה והאם זו עבירה. ענה להם: "יש כלל: 'עבירה גוררת עבירה'. תראו לי עבירה אחת שנגררת כאן".

עומק עומקים. הוא לא יכול לומר שזה מותר, אבל לימד אותם סוד. עבירה גוררת עבירה, זה לא סתם פתגם שגננת אומרת לילד שמרביץ ואחר כך משקר, זו הגדרה של עבירה.

עבירה זה משהו שבהכרח גורר עוד עבירה. אם לא, זאת לא עבירה...

לכן בתשובה מאהבה הזדונות הופכות למצוות. כשמתברר שכל המעשים מהעבר שלך גררו אותך לעשות מצוות, מתברר בדיעבד שהם לא היו עבירות.

אז אם יש לנו עבירה שהיא לא עבירה, בכיוון ההפוך נמצאת תשובה שאינה תשובה: האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, זה לא ילך... ולמה? סוף סוף תשובה זה תשובה... לא?!

תשמעו הסבר יפה, קצת לומדע"ס. התשובה עצמה מגיעה כתיקון לחטא. אבל "אחטא ואשוב" זה בעצם להשתמש בתשובה בשביל לחטוא, בצורה כזאת התשובה היא ה'היתר' לעבור עבירה והיא גוררת עבירה. זו לא תשובה.

מה עשינו בתשליך? זרקנו את העבירות למים. מים זה דבר מחזורי, עולה ומתאדה ואחר כך שוב חוזר כגשם היורד מהעננים. אנחנו לא משליכים את העבירות לפח, אלא למים.

בתקווה שהן ירדו עלינו שוב כבוא המטר, ואם נזכה לעשות תשובה נפגוש שוב את הנפילות שלנו כמצוות.

עוד מעט נאמר בדמעות "אנחנו מתירים להתפלל עם העבריינים". איזה משפט מרטיט. מובא גם בגמרא: "כל תענית שאין בה ממושעי ישראל, אינה תענית". מה העניין? ובכן, יש משהו בעבריינים. יש להם עבירות. יש להם עבר. הם הלכו קצת "מעבר". יש להם נסיון בלרדת נמוך ושוב לעלות.

ר' שלמה נהג לספר שהבעל שם טוב הקדוש הזדמן לעיירה שגזירה קשה ריחפה מעליה. ניסו כל גדולי העיירה לבטלה ולא הצליחו, וקראו לבעל שם טוב. כשהגיע, ביקש את עשרת העבריינים של העיר. קצת נעלבו הליטוואקס... אם אנחנו לא הצלחנו... אתה מביא כמה צ'חצ'חים?

ירד ל'כיכר החתולות' והביא עשרה עבריינים. יחד הם התפללו, צעקו והרעישו את השמים, ואכן נתבטלה הגזירה. הסביר להם הבעל שם טוב: "אל תיעלבו, לפעמים השמים נעולים במנעול כזה ש... רק גנבים יכולים לפתוח!"

גמר חתימה טובה!

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

תענית דיבור

ערב אחד, יצאתי מתפילה בבית הכנסת השכונתי, והבחנתי במודעה הבאה:

"הזמנה של מצוה! תענית דיבור שכונתית (ששווה 65,000 תעניות) תתקיים מחר החל מהשעה שמונה בבוקר כאן בבית הכנסת. יוגש כיבוד קל וייתנו ארוחות".

אני רגיל שמדי פעם מתקיימות בבית הכנסת תעניות דיבור, אבל מה שנרשם בסוגריים הדליק את נפשי.

פנית לגבאי צדוק שיספר לי מה המקור לכך. הוא הפנה אותי לגלעד, חוזר בתשובה תמים וירא שמיים. גלעד שלף ממרומי הספרייה ספר בשם "עטרת פז", פתחו והראה לי את השורות הבאות:

"וכבר כתב בקונטרס יחיאלי בגודל עניין זה של תענית דיבור של יום אחד שערכו רב והוא נחשב כשישים וחמש אלף תעניות של מאכל ומשקה, שזה בערך מה שאדם צריך להתענות בימי חייו. וכתב כי בזמננו שהגופות נחלשו בעוונותינו הרבים, ואין כל כך חוזק ובריאות הגוף להתענות כמה ימים רצופים, ולכן איעצך נא עצה טובה שיש בה נחת רוח לנשמה מבלי שום צער הגוף, והעיקר רק לעשות תענית דיבור וסגולת התהילים ותכפר כל חטאותיך, ועד יום מותו צריך האדם לייסר את עצמו, לא בתענית וסיגופים, כי אם ברסן פיו".

הוצאתי את הנייד כדי לחשב כמה שנים יש ב-65 אלף תעניות. המחשבון הורה לי שמדובר ב-178 שנים. כלומר תענית דיבור אחת עם כיבוד קל וסעודות שווה צום של 178 שנים! חשבתי כי כדי לצום 178 שנה כראוי צריך לחיות פי חמישה, כלומר לחיות כמו מתושלח. תענית כזאת נראית מתאימה יותר למתים. רק הם יעמדו בה בכבוד.

זו הייתה הפעם הראשונה שחשתי כי יש לי סיכוי אמיתי לצאת נקי מהעולם הזה, בלי צומות וסיגופים, ומבלי לבכות יומם וליל על חטאיי. פשוט להגיע מחר בבוקר לבית הכנסת השכונתי ולהצטרף לחבורה תמימה בקריאת תהילים, באמירת ברכות הנהנין ובבלימת פי מדברי חולין.

החלטתי ללכת על זה. שאלתי את צדוק אם אוכל לכתוב במחשבי ולקרוא תהילים לסירוגין.

"אין בעיה", אמר, "העיקר שלא תדבר שטויות".

למחרת בשמונה בבוקר מצאתי בבית הכנסת שישה אנשים - צדוק הגבאי, רבי מאיר, גלעד התם, יחיאל המקובל, יוסי הברסלבר ושלוש המשפץ שהיו שקועים בספרי תהילים. צדוק הגיש ארוחת בוקר מפנקת עם כמה סוגי גבינות. בארוחת צהריים הגיש שניצלם דשנים, אורז מעולה ופטריות ברוטב מהביל. בקבוק קברנה מרלו שיראו ניצב במלוא הדרו ליד מגש פיתות עיראקיות. נשמעו רק קולות לעיסה ולגימה, ולבסוף ברכת המזון בזימון.

במשך היום כתבתי סיפורים וקראתי תהילים לסירוגין.

יצאתי אחרי תפילת ערבית בהתרוממות רוח גדולה, ועלה בדעתי משל על מה שחוויתי היום.

עני אחד היה חייב לעשיר מופלג 65 אלף דולר. העשיר ראה שאין שום סיכוי שהעני יפרע את חובו והציע לו עסקה: "אני מוכן לוותר לך על 65 אלף דולר, ובמקום זה תיתן לי שקל..."

שברתי שתיקה כאשר אמרתי לתוך חללו הפנוי של הלילה הירושלמי:

"אין כמוך, אב הרחמן! היום בעקבתא דמשיחא אינך דורש מאתנו הרבה, רק להיכנס לבית הכנסת, לפתוח את הלב אליך, לסגור את הפה מענייני הבל, ולהאמין שאתה אוהב אותנו מאוד כפי שאנחנו, ורוצה שגם אנחנו נאהב אותך".

יש ילדים שצמים כל השנה

זקפאן

גם פרוסת לחם ביום זה צום. אלפי ילדים רעבים חולמים מידי יום על ארוחה מבושלת

אחד מהם יכול להיות הבן של השכן שלך, הוא מתבייש לבקש ממך.

"בית התבשיל" דואג לתת לו ולעוד אלפי ילדים ארוחות מבושלות וחמות עד לפתח ביתם בצורה נקיה ומכובדת בלי שאף אחד ידע.

בזכותך עוד ילד ישבור את הצום

**פדיון כפרות
בהידור זה לתת
אוכל לעניים**

עלות הארוחות
חגי תשרי תש"פ

סעודת חג	ילד רעב	משפחה	נזקק	בחדר האוכל
ערב ומוצאי יו"כ	110 ₪	660 ₪	90 ₪	
חג הסוכות	480 ₪	2,880 ₪	400 ₪	

עזור לנו שלא ישאר יהודי רעב

1-800-350-535

WWW.BHI.ORG.IL

ת.ד. 957 רעננה | התרומות מוכרות לצורכי מס (לסעיף 46)

הבטחת רבינו חיים פאלאג'י:
"כמו שהוא נותן לעני דבר מוכן ומזומן
שיאכל תיכף ומיד... גם ה' יתן הטוב
לעשות להם הנס תיכף ומיד"

**בית
התבשיל**

שלא ישאר יהודי רעב

ALLUMA@GMAIL.COM | אלוהה נב

להיקוות יום אחד אל מקום אחד

יש רק את הדרך שבה ה' מוליך אותנו. ויש גם נחמה גדולה בידיעה שבוא יבוא, גם אם לא במציאות הנראית לעינינו כרגע. בוא יבוא.

זהו כבוד המלך

"תקוות עניים תאבד לעד", הוא מצטט במאמרו, ומסביר ש"את זה - אי אפשר!", תקווה היא בגוו זקוף, מתוך אמון בחיים, לא מתוך עניות הרוח. "כי התקווה היא לה' יתברך לבדו", כך הוא ממשיך, "לא לשום כינוי או שליח. כל המקווה - תפלתו עולה בלי אמצעי, כמו שמדבר לנוכח - 'לישועתך'", כשאנחנו מקווים אנחנו מדברים ממש אל ה' יתברך כנוכח וקשוב. התקווה היא קו ישר וישר, "שבוקע ונוקב ועולה עד ה' ממש". דברו את תקוות לבכם, ה' יתברך בעצמו מקשיב.

"האדם המקווה", ממשיך הרמח"ל, "הוא תמיד בשמחה, בלי צער, כי מי שמצטער חושב שאין לו תרופה, אבל האדם המקווה אינו מצטער, כי הוא מקווה תמיד, ואפילו אם יתמהמה - מחכה. התקווה מחכה אותו". והרי יש בזה אמת פשוטה, מי שאין לו למה לקוות - המעיין הפנימי המחזק ומחזיק אותו מתייבש. תקווה היא כמו נביעה פנימית, בקצב פעימת הלב, כל הזמן פועמת, כל הזמן מחיה ומזינה אותנו, נותנת לנו כוחות לפעול. תקווה אמיתית הופכת להיות אנרגיה בתוכנו, שבאה לידי ביטוי במחשבה, בדיבור ובמעשה, כולם נראים אחרת, מלאי חיות, כשיש בתוכנו תקווה.

לקראת סיום המאמר מסביר הרמח"ל שהתיקון שאנחנו מייחלים לו כל כך, יבוא בזכות גודל תקוות ישראל לאורך כל הגלות, שתמיד בטחו והאמינו שייגאלו. ומצדף הסבר מרגש: "זה לישועתך קיוויתי", כי זהו כבוד המלך - שבוטחים בו, האמונה שלנו מתבטאת על ידי התקווה. צאו וראו איזהו מלך גדול יותר, מלך שבוטחים בו או מלך שחלילה לא. האם היינו מוכנים בראש השנה להמליך עלינו מלך שאנחנו חלילה לא בוטחים בו? תקווה וביטחון הם התשתית הכי גדולה לאמונה, וזהו הכבוד הכי גדול שלנו כבריות - לבוראנו. ואני אבטח בך.

ומסיים ואומר: "ותקוותו היא טהרתו, מקווה ישראל". כי הוא במדרגה עליונה שאין בו פגם. וזהו סוד התשובה, שהוא ממש שב אל מקורו. המקווה הוא ממש בוקע בקו תקוותו, ועושה נקב וסדק לעלות תחת כיסא הכבוד". זה הזמן שלנו עכשיו, כרגע, בתוך מקווה המים המטהרים, בתוך המקום שבו אין בנו פגמים, אין השוואות חיצוניות, אין קליפות שמסירות אותנו, זה הזמן לשוב אל המקור, אל העצמינות הטהורה שלנו, וממנה לשלוח קו אחד ישר שבוקע ונוקב את הרקיעים ומגיע עד כיסא הכבוד ממש, עד ריבוננו של עולם שנוכח וקשוב לכל מה שאנחנו מקווים.

לתת שהדברים יהיו רק טובים

את המאמר הזה של הרמח"ל קיבלתי מחברתי ושותפתי לטור כאן, הדסה סאסי, ושמונו לנו שתינו למטרה ללמוד ולהפיץ אותו למי שעדיין לא מכיר, מפני שכל אחד מקווה למשהו, וכל אחד זקוק לעתים למשענת בתוך תקוותיו, לאמונה שיש נוכחות קשובה לתקוותינו, לידיעה שזהו כבוד המלך שאנו בוטחים בו, להבנה שהתקווה תתממש בכל מקרה, בכל עולם שבו ה' יבחר שתתממש, ולכן אנחנו לא מפסיקים לחכות.

ולתקוות הללו אני רוצה להוסיף לימוד קטן שליווה אותי בשנה שחלפה, ואני מקווה שיתעצם, והוא: להיות גמישים עם התוצאות. כשאנחנו מקווים למשהו, מאוד מאוד רוצים, אנחנו כבר קובעים בלבנו ובמחשבתנו איך הדבר הזה יהיה. איך בדיוק תתגשם תקוותנו, מה בדיוק נקבל. ולפעמים הקביעה הזאת הופכת אותנו למקובעים. ימימה מנחה אותנו להתפלל בלי קביעה אישית, ובמקומה - לתת שהדברים יהיו רק טובים.

כשמגמישים את התפיסה שלנו לגבי תוצאות בחיים, פתאום מגלים עוד המון תוצאות בדרך, מגלים שהמון תקוות כבר מתממשות לנו בדרך לתקווה הגדולה. גם אם טרם הגענו, יש לנו הרבה רווחים, הרבה סיפוקים קטנים ודברים שלמדנו, הרבה תוצאות יקרות. מי שמצליח לראות, בגמישות, כמה תוצאות יש לו כבר בדרך, כשתקוותו תתממש, תהיה לו עין טובה לראות ולקבל את האופן שבו היא מתממשת, גם אם זה לא מה שציפה מראש. לצאת מהקביעות, להתגמש עם התוצאות, לתת שהדברים יהיו רק טובים, כי לפעמים כל מה שרצינו - נמצא לנו ממש מתחת לעינינו. בואו ונפקח.

כתיבה וחתומה טובה, לשנה מלאת תקווה.

כבר כמה שנים שההתייחסות שלי ליום כיפור היא כמו אל מאגר מים, שהרי: "מקווה ישראל ה'". זאת קפסולת זמן שלא קשורה לשום זמן אחר בשנה, אין מה לחשוב לפני ואחרי, רק ברגע הנכון קופצים ראש פנימה אל המים ושוחים, וברגע הנכון יוצאים מן העבר השני, רעננים. אין מה להסתבך עם זה, אין מה להסביר מה זה מים ומה מרגישים בתוכם, עד שקופצים פנימה. אין מה לעשות תנועות על היבשה. רק ברגע הנכון קופצים, ובסיום יוצאים. זהו יום כיפור, מים מטהרים.

קווה אל ה'

המקווה שמטהר אותנו ביום הקדוש הזה, הוא המקום שממנו מתחילה לצמוח לנו תקווה. אנחנו מבקשים להיקוות אל מקום אחד, אל תוך המים שבתוכם לא שומעים כלום מבחוץ, רק את הלמות הלב הפנימי. אנחנו מפסיקים, ליום אחד בשנה, להתפור, להסתכל החוצה, לשמוע בתוכנו קולות של אחרים, להידבק לרצונות של אחרים. בתוך המים המטהרים הללו, כשכל החוץ מתעמעם, כשאפילו כוחות הגוף מתעמעמים, אפשר לשקוט ולהיזכר למה אנחנו מקווים ומייחלים באמת.

יום כיפור הוא יום של אמת, יום שיש בו הרבה אמת במעשים שלנו, במחשבות שלנו, באופן שבו רגלינו מתהלכות על הקרקע. אמת שצריך להיות נאמנים אליה, גם אם בעוד כמה שעות היא תיטשטש והחולין יסגור עלינו שוב. לכן כדאי לנצל את השהות בתוך מקווה המים המטהרים של יום כיפור, ולשוב ולקוות באמת את כל תקוותינו הפנימיות, לכוון את המצפן הפנימי לפי מי שאנחנו באמת, לכוון את כל השנה כולה, שנוכח להיכתב ולהיחתם בה לחיים שבהם התקוות הטובות שלנו יתממשו.

לפעמים אנחנו כבר לא מעזים לקוות. כבר רצינו, ניסינו, עשינו, ציפינו, והתאכזבנו. כשאדם מעז לקוות, הוא מניח את לבו העדין והפתוח על השולחן, בכנות, בתקווה, בכמיהה. מי שהתייאש מלקוות, למעשה מעדיף לשמר איוו יציבות חיצונית, לחיות בלי להחסיך נשימה מרוב תקווה, אבל גם בלי הכאב של להתאכזב. אולם, התקווה והאכזבה שוחות באותם מים, מי שמעז לקפוץ ראש פנימה יודע שהוא לוקח בחשבון גם את האפשרות שהתקווה לא תתממש. ובכל זאת, הדבר הכי בריא ונכון תמיד - הוא להמשיך לקוות, להתחזק ולהיות במצב של "וקווה אל ה'" בשנית.

התקווה מורידה שפע

הרמח"ל ב'מאמר הקיווי' מסביר עד כמה התקווה חיונית לנו, וכמה טוב יוצא לנו מעצם זה שאנחנו מוכנים לקוות. זהו מאמר לא ארוך שכדאי מאוד לקרוא בעיקר אם מאוד מקווים למשהו, כי ההנהגות הקטנות והגדולות שם נותנות הרבה כוחות. ליקטתי משם כמה עניינים שחיוקו אותי אישית, ואת השאר אתם תשלימו לעצמכם.

"לישועתך קיוויתי" - ראשית הבריאה בתקווה, שכל התחוננים מצפים לשפעת עליונים על ידי תפילה או שיר. כל הבריות נבראו בלא שלמות, וכך נמשך השפע לשלמותן - או במעשים טובים, או בתפילה או בשיר". כך נפתח המאמר, והוא מסביר כיצד השפע כבר קיים ונשקף מלמעלה, ורק ממתין לתקווה שתצמצם מלמטה מן הארץ, תקווה שלנו בני האדם, שמבטאת במעשים טובים, בתפילה, בשיר של המיית הלב. התקווה שלנו היא זו שתוריד את השפע מן העליונים לכאן. כלומר: כמה אנחנו יכולים להשפיע רק מעצם נתינת הביטוי לתקווה שמתחוללת בתוכנו, כל אחד ודרכי הביטוי שלו, ואפילו לשיר שיר, כמה שפע זה מוריד מלמעלה.

וממשיך ומסביר ש"תקוות אמת - היא הביטחון שבוטחים בהשגחה לבדה, וכל שאר הביטחונות שאנחנו בוטחים בהשתדלות - הם ביטחונות של שקר". זו אמירה נוקבת, והיא לא מונעת מאיתנו להשתדל, שהרי, השפע נשקף מלמעלה ורק ממתין שנעשה כאן משהו שיבטא את תקוותנו אל השפע הזה, ובכל זאת, הביטחון האמיתי הוא בהשגחה לבדה. ההשתדלות היא בשבילנו, אבל ריבוננו של עולם קובע יבוא ומתי.

הוא ממשיך ואומר ש"אם יתמהמה - חכה לו. ואם אינו בעולם הזה - הוא לעולם הבא". במונח מסוים, תקווה צריכה להרחיב לנו את המבט הרבה מעבר לעולמנו הצר הנוכחי. כשבוטחים בהשגחה, בוטחים גם בתזמונים שלה, במקומות שבהם ריבוננו של עולם בוחר להצמיח לנו שפע. בידיעה עמוקה שכל אפשרות אחרת שעולה על דעתנו, 'מה היה אילרי', היא אשליה,

ערב התעוררות וסליחות במרכז האקדמי לב

יום שני, ח' תשרי תש"פ (7.10 למניינם) בשעה 22:45
בהיכל בית-המדרש, רחוב הוועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים

שיחות התעוררות: הרב דוד לאו הרב הראשי לישראל

הרב יוסף צבי רימון ראש הישיבה וראש בתי המדרש, המרכז האקדמי לב

הרב אמנון חדרי ראש בית המדרש, המרכז האקדמי לב

הרב יעקב שפירא ראש ישיבת מרכז הרב

הרב דוד פנדל ראש ישיבת אפיקי דעת, שדרות

הרב חיים גנץ ראש ישיבת מעלה אליהו, ת"א

שירים, ניגונים וסליחות "ערב יום הכיפורים" עם יצחק מאיר

הכניסה חופשית, ברישום מראש באתר טיקצ'אק.

חפשו בגוגל: ערב התעוררות וסליחות במרכז האקדמי לב
מס' המקומות מוגבל | עזרת הנשים פתוחה

הסיפור המשלים

הרב אברהם וסרמן

בגלל מגפת דבר – הרופאים שוללים תענית כזו, כיון שהיא מזיקה ועלולים להידבק במגפה דוקא בגללה. א.ו.ג.) אולם בצום כיפור חלילה לסמוך על דברי המג"א בזה כלל וה' ירחם עלינו" (שו"ת "ראשית בכורים" דף ל"ג).

דברים אלה מצוטטים בספר שדי-חמד, של רבי חיים חזקיה מדיני מחברון (מערכת יום הכיפורים, סימן ג, אות ד). שם הוא מביא גם מדבריו של רבי דוד חיים חזן, שהיה הראשל"צ בירושלים, על החולירע בשנת תרכ"ו (1865): "הרופאים צווחו ככרוכי שאם יתענו יש סכנה אפילו לבריאים. וכתב שהיה מהסס להורות שום היתר ביום הקדוש הזה, כי בטחוננו באלוקינו יתברך שמו שומר ישראל. ואף שנודע כי בערי אשכנז הורו היתר בזה – לא מלאני ליבי להורות לא איסור ולא היתר רק ציויתי שלא להטריח הציבור ברוב פיוטים וניגונים. שבח לא-ל יתברך, לכל בני ישראל היה אור במושבותם ולא מת אחד באותו היום (כי אם קצת מאותם שנלקו מקודם) ויהיה לנס לעיני העמים והשרים".

כלומר, למרות שלא הורה במפורש לאיסור – תושבי ירושלים עצמם לא העזו לאכול.

מורי-הוראה רבים וגדולי הפוסקים נחלקו בנושא זה במהלך הדורות. המשנה-ברורה (ביאור-הלכה סי' תריח ס"א סוד"ה חולה), לאחר שהביא את המחלוקת בנושא זה, ציין לעיין בשדי-חמד דלעיל, כנראה כדי ללמוד מהניסיון, ולא רק מן ההוראה.

ישנו גם הסיפור על ר' חיים מבריסק שפירש באופן ייחודי את דברי השולחן ערוך, הדורש אכילה בשיעורין, וצמצם את המגבלה רק למי שעדיין אינו חולה אלא שיש חשש שמא יחלה ויסתכן. על הביקורת כלפי ההיתר שלו טען "איני מיקל ביום הכיפורים, אני מחמיר בפיקוח נפש". משפט זה שהתפרסם מאוד, לא נתקבל להלכה בידי רוב הפוסקים, וכמו שהעיר הרב זוין בספרו המועדים בהלכה (יום כיפור, פרק ב). שימוש גורף שנעשה במשפט זה, גורם תקלות רבות.

גם כאן, ניסיון של שנים רבות מורה שאכילה לשיעורין אינה גורמת נזק, ואין צורך להקל בזה, למעט במקרים חריגים במיוחד. מורי-הוראה רבים מכירים מזה שנים את התופעה של הזקנים הצמים. זאת למרות שהם חולים במחלות שונות, וקיבלו הוראה רפואית לאכול או לשתות מחשש שיסתכנו. הם צמים כל זמן שמרגישים טוב, בלא שיאונה להם רע. ממש בדומה לסיפור על האלפים שצמדו נגד הוראות הרופאים במגפת החולירע. כנראה גם על זה נאמר דברי הגמרא "לב יודע מרת נפשו", כלומר, החולה יודע מה טוב לו.

בשנים האחרונות, כשתופעת הרבנים המקלים באופן מוגזם הולכת ומתרחבת – ראוי לפרסם את הסיפור המשלים, מבוסס על ניסיון רב שנים, ולאזן את הגישה ההלכתית עם הדעות החולקות ועם הניסיון המעשי.

נזכה כלנו להיחתם לחיים, לבריאות טובה ולבשורות טובות.

א. אחד הסיפורים הידועים והמכוננים ביחס להיתר אכילה לחולים ביום-כיפור, הוא על ר' ישראל סלנטר. מגפת החולירע השתוללה בשנת תר"ט (1848) בוילנה, והרופאים הזהירו שלא לצום, מחשש הידבקות במחלה עקב חולשה. ר' ישראל הקים אז קבוצת אברכים שיעסקו בעזרה לחולים, ופעל רבות בתחום זה של הצלת נפשות. כשהרופאים הורו שהצום מסוכן – הדפיס כרוזים בכל וילנה שלא לצום, ולאכול ביום כיפור כדי לא להידבק במחלת החולירע.

ביום הכיפורים, עלה ר' ישראל לבימה בבית הכנסת הגדול בוילנה, הוציא יין ועוגות, קידש ואכל לעיני הקהל, ובכך שימש דוגמה אישית להוראתו ההלכתית. כמו לכל סיפור, גם לסיפור זה יש כמה גרסאות, ובעיקר – השלמה חשובה. אציין כי אין בשורות הבאות כוונה לפסוק הלכה, ודאי לא בעניין שנחלקו בו גדולי הפוסקים, אלא להאיר זווית שאינה מוכרת לרוב הציבור.

לפי גרסה אחת, שמסר בנו – ר' יצחק – לא הורה לאכול אלא פחות מכשיעור, ולא יותר (יש גרסה שהורה כן רק לתלמידיו, ויש גרסה שהוא עצמו כלל לא אכל. [תנועת המוסר, דב כץ, עמ' 152]).

הרב קוק הכיר כנראה את הגרסה הראשונה, והלך בדרכו של ר' ישראל סלנטר, ובהיותו רב בזוימל כשפרצה שם מגפת החולירע, הורה לאכול "אכילה קלה" [לא מפורט האם פחות מכשיעור או יותר] ביום כיפור, ועשה כך בעצמו בבית הכנסת בזמן התפילה והקהל בעקבותיו (לשלשה באלול, עמ' ט). גם הרב פיינשטיין מצטט גרסה זו ומסתמך עליה כמקור הלכתי (אג"מ או"ח ג צא).

למעשה זה של ר' ישראל, היתה תגובה. מיד לאחר שר' ישראל סיים דבריו, עלה לבימה ר' בצלאל, זקן הדיינים שבוילנה, ומחה בשם כל הדיינים על ההיתר הכללי, בלי הוראת רופא מיוחדת לכל מקרה לגופו (תנועת המוסר, שם).

ב. אך דומה, שעיקר הסיפור החסר הוא – כיצד נהג הציבור בוילנה? זאת מספר רבי בצלאל הכהן (מרבני וילנה החשובים באותה תקופה. היה צעיר מר' ישראל בכעשר שנים, ונראה שאינו אותו ר' בצלאל שהוזכר לעיל):

להודיע הדבר הגדול הזה לדורות עולם, אשר בתלתא [בשלש פעמים] הוי חזקה, מאלפים ורבבות אנשים ונשים תהילה לא-ל, התענו כולם בצום כיפור דשנת תקצ"ט (1838), ותר"ט (1848), ותרכ"ז (1866) בכל מדינתנו אז, ולא קרה להם כל רע חלילה, ונודע זאת כמעט בכל העולם אז. ואין לנו דבר ברור בניסיון שאמת יותר גדול מזה, וכאשר נודע זה בייחוד לכל האנשים שעסקו במצות פיקוח נפש אז, שביום הכיפורים לא נחלה שום אדם ח"ו ע"י הצום כלל, רק לאותם האנשים שלא נזהרו באכילתם ושתייתם ומילאו כריסם מדברים הקשים לגוף בערב יום כיפור וכ"ש במוצאי יום כיפור. על כן, אף כי בארבע צומות יש לסמוך על דעת המג"א הנ"ל (אף כי המג"א לא איירי כלל בתענית חובה [המג"א סי' תקעו, סק"ב מעיר על דברי הרמ"א, שאף שבאופן מקורי מכריזים על תענית

יציאה מדיכאון וחרדה

קבלת משמעות וקבלה עצמית אמיתית

הסוד לבניית זוגיות יציבה ושמחה

ההזדמנות שלך לגלות את השיטה פורצת הדרך ששניתה לרבות את חייהם

והנה כמה נושאים שנלמדים במסגרת החלק הזה:

הקשר בין הנפש לבין מושי הקבלה והחסינות הנפשיות השונות שבאדם (נפש רוח נשמה חיה יחידה).

הנפש האלקית והנפש הבהמית - החלק המואר והחלק האפל בנפש היהודי.

הנפש וכלי הביטוי שלה (כחות ולבושים).

מערכת הלבושים (מחשבה דיבור ומעשה על אפיוניהם השונים).

בין מודע, תת-מודע ועל-מודע (כחות מקיפים וכחות פנימיים).

מערכת כחות הנפש - רמות שונות בכחות, חלוקה ל"שלושה קוים", ותהליכי זרימה של תהליכים בנפש. אתו בריא ופועל.

הרכיב השני הוא תיקון ה"אני" (האגו)

אחרי הבנה של הרקע- המפה של הנפש, כאן זה בעצם גולת הכותרת של שיטת תורת הנפש, המודל הנכון לתיקון האני והעבודה האישית היסודית והעיקרית לפי החסינות.

בשיטת תורת הנפש?

יש לנו 2 עמודי תוך שהם עבודת הביטול, ועבודת השפלות בנפש. אנחנו לומדים כיצד שתי המדות הללו מבטלות את האגו של האדם, אך משאירות אותו בריא ופועל.

זה גם הפתח לפיתוח יכולת לתגובות נפשיות מתאימות לעולמות ולמורדות בחיים.

והנה כמה נושאים שנלמדים במסגרת החלק הזה:

מהות עבודת ה"בינוני" של ספר הנתיב כח הבטול - הפתח לארה האלקית בתוך הנפש שפלות האדם - הכרת הנתונים הנמוכים של אישיות האדם

התמונה הנכון של הבטול והשפלות הדרך להגיב למצבי הצלחה וצלילון בחיים. תיקון הגאון (שכירת ה"שות", היחס הנכון אל הנקודות הטובות באישיות)

תיקון העצבות (מקור העצבות בבדידות, תיקון העצבות מענייני העולם, הקשר העצמי שבין השפלות והשמחה). תיקון הפחד (הפחד השליילי, הפחד והיראה החיוביים המהווים מקור חיית לאדם)

הרכיב השלישי הוא תהליכי תיקון בנפש:

אחרי שהבנו את הרקע והמפה של הנפש ואחרי שהבנו מה המודל הנכון לתיקון האני שלנו אנחנו לומדים איך לעשות את תהליך התיקון בפועל ומה המודל לביצוע תהליך תיקון לפי שיטת תורת הנפש.

בשיטת תורת הנפש?

כל תהליך פנימי מבוסס על מודל של "הכנעה-הבדלה" המתקנה" שהוא אחד היסודות הכי חשובים שחידש הבעש"ט מייד החסינות.

מעניין אותך לשמוע עוד על תוכנית הלימודים שלנו?

יועצי הלימודים שלנו ישמחו לדבר איתך.

איך מדברים איתם?

משאירים פרטים בקישור הזה: <https://bit.ly/torathan>

או מחפשים "תורת הנפש" בגוגל

או מתקשרים למשרד שלנו: 02-5662323

ההרשמה לשנת הלימודים תש"פ בעיצומה!!

הרשמו עכשיו במחיר רישום מוקדם

bit.ly/torat-k-80

או התקשרו 02-5662323

חינם

"המפה לניהול האגו והתמודדות עם הכשלונות שלנו"

מהם הסיועיות שגורמות לנו לחרדות, מתח וחוסר רגיעה בחיים

איך נכון להגיב לכשלונות שלנו בחיים?

המפה שתעשה לך סדר!!

להורדת המפה בחינם להכנס לקישור הזה: <https://bit.ly/torat80>

ולהגיע לאתר שלנו ולהוריד את המפה

אנחנו בעידן מאד לא פשוט...

אנשים מעבירים כיום חיים שלמים מבלי למצוא משמעות או דרך נכונה בחייהם, ורבים מרגישים שאין להם כלים להתמודד עם תחושת התסכול והבלבול המלווים את חייהם.

וככל שהעולם נעשה מודרני והטכנולוגיה מתפתחת?

צרכי הנפש והרגשות שלנו נשארים צמאים למענה. הפער שנוצר הוא עצום, וכך אנו למעשה מתוסכלים יותר ויותר. אנשים רבים, מתקשים לבנות זוגיות יציבה ושמחה, מתקשים לגדל בנחת את הילדים, וחלק לא מבוטל מגיע לדיכאון, חרדות, ואפילו עד מחלות נפש וגוף. זה לא שאנחנו לא מודעים לזה בכלל, מדי פעם נדלקת לנו נורה אדומה שאומרת לנו שהגיע הזמן לעצור ולחשב מסלול מחדש.

הבעיה היא?

שאנחנו נוטים להתעלם ממנה ולהמשיך לשקוע... המחשבה שלנו היא שהזמן יעשה את שלו והעניינים איכשהו יסתדרו מעצמם, אבל משום מה זה פשוט לא קורה... בדרך כלל קורה גם הפוך. החיים נכנסים ללופ, החבל נכרך סביב צוארנו, ואנחנו מוצאים את עצמנו במצב יותר קשה וחסרי יכולת להיאחז במשהו שיחלץ אותנו החוצה ממצבנו.

האם יש מוצא מהסבך?

לפני 200 שנה יסד הבעל שם טוב את תנועת החסידות, הוא שילב בין תורת הסוד היהודית (הקבלה) לעולמים המופלא של נפש האדם. הבעל שם טוב חידש תורה שנותנת מענה פנימי לנפש האדם וצרכיה ונותנת כיוון כיצד לחיות את החיים מתוך שמחה ושלמות פנימית. במשך הדורות תלמידי הבעל שם טוב תלמידי תלמידיהם פיתחו את התורה הזו ויצרו לנו תשתית רחבה ועצומה של מענה לנפש האדם ומהות קיומו על אדמות. בשנים האחרונות הרב יצחק גינזבורג אשר למד לעומק את כל התורה הזאת, חקר, חידד וזיקק את אותה תורה וחבר אותה לתורה מודרנית מלאה ידע וטוביה אדירים. תורה הפורצת דרך ונותנת מענה שלם ומקיף למורכבויות איתם מתמודדים אנשים כיום.

ומה קורה עם התורה הזו עכשיו?

לפני 12 שנה הוקם בית הספר לתורת הנפש בנשיאות הרב גינזבורג ופיתח תוכנית לימודים מסודרת כדי לתת מענה:

לבגרים ונשים בדורנו החיווי קשיים בתחומי הזוגיות, בחינוך הילדים, דיכאון, חרדות והגשמה עצמית. לבגרים ונשים אצילים להתפתחות אישית ורוחנית אמיתית, שרוצים לחיות מתוך שמחה, ערכים ומשמעות ולהגיע למימוש השליחות והיישוד בחייהם כבר עכשיו.

לבגרים ונשים, אשר יוכשרו ויעסקו ביעוץ ובעזרה נפשית על פי דרך תורתנו הקדושה ומתוך אמונה שלמה על פי דרכו ותורתו של הבעל-שם-טוב.

באופן כללי, הייחודיות של שיטת תורת הנפש?

זו הבנה מאד מעמיקה של הנפש והתמונה הכללית שלה, ומשם יציאה לתהליך של תיקון מתמשך. אצנו מאמנים "בדרך" איכות שהיא קצרה", הבנה וטיפול מעמק וסודי שמגיע אל השרשים.

או טריקים. תוכנית הלימודים הכללית של תורת הנפש מורכבת משלושה רבדים:

שלב ראשון - בסיס(נלמד בשנה הראשונה)

הכרת עולם המושגים, ועולם התפיסות והתובנות הבסיסיות של תורת הנפש

שלב שני - לימוד מתקדם:

על בסיס היסודות שנלמדו בשנה הראשונה אנחנו מעמיקים בכל מיני נושאים של תורת הנפש.

יש יחס אנשי, זוגיות, חינוך ילדים, יסודות ביעוץ, פיתוח הבטחון העצמי האמתי, מציאת שליחות וקבלת החלטות. בסוף השלב הזה מקבלים תעודה על סיום המסלול העיוני עם חתימה של הרב גינזבורג.

הכשרה מעשית:

בשלב הזה עוסקים התלמידים - מלבד המשך העמקה וזיקוק של התובנות - במפגש עם המורכבות העולה מהשדה המעשי, ומהחינוך עם המציאות וסיבוכיה. זה המסלול והמבנה הכללי.

מה לומדים בשנה הראשונה?

בסיס יסודות השיטה שלנלמד בשנה הראשונה כוללים תהליך עם ארבעה רבדים שמשלמים אחד את השני:

הרכיב הראשון הוא הכרת מבנה הנפש:

בשלב הזה נפרוש את המפה של הנפש עפ"י תורת החסידות, יחד עם היכרות בסיסית ומקיפה עם מושי היסוד של הקבלה: והחסידות ובראשם עשר הספירות.

לומדים על כל כח מכחות הנפש, אופיו המיוחד ויחסו עם הכחות האחרים.

לקוטי תורה מועדי תשרי

כרך חדש בסדרת 'לקוטי תורה המבואר' - על מאמרי החסידות למועדי חודש תשרי. סדרה מפוארת בלשון בהירה

חדש!

בית הוצאה לאור לספרות חסידיית

להשיג ברשתות אור החיים, יפה נוף, קה"ת ובכל הנויות הספרים המובחרות ובאתר www.ayeca.shop

חנות וירטואלי
פ.סו.כ.ה.י.ל

תצוגה מרהיב
במחסן הראש
מושב ברכיה, ליד א

מחזלים אכמ
את כחמ!!

2 לשירות ומידע על סניפים:

באצרי!!
12 שנות אחריות
על מחברי פלדה

באצרי!!
12 תשלומים
ללא ריבית

סוכה עם

סוכה עם בד לב

קנה לבוד

גם לפרגולות ולמרפסות

מחיצה שתי וערב

ממשיכים במבצע!

קיינעס סוכות המוקד

מאיש מנעם ובריי
העדה הירושלית

פיקודת

בד בחלקים רב חלונות דגם "סוכות ירושלים"

ללא איור / חומות ירושלים / רימונים / חדש! - פסיפס

דגם חומות

ללא איור

דגם פסיפס

דגם רימונים

לדופן הסוכה

בד מרובה חלונות קיים גם עם דלת

עשוי מטרלין איכותי במיוחד

צבע קרם

תפור עם טבעות למעלה ולמטה

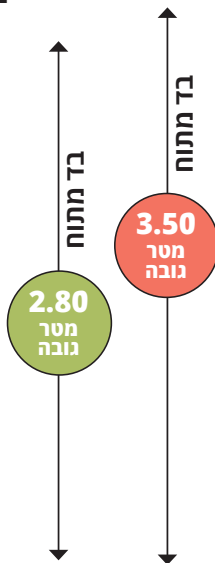
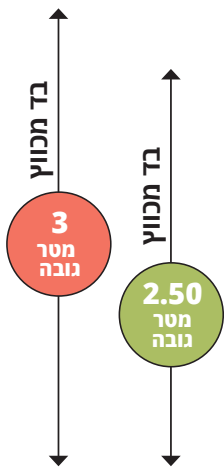
תפור עם סקוצ'ים לאחיזה

פסנט חדש פטנט ובלעדי!!

בדים לפרגולה - פטנט בלעדי

בד לפרגולה עם יכולת התאמה לגובה

חדש! עם תמונה בד פרגולה

*258

כיור נייד

קל בהרכבה, קל בפירוק, קל בנשיאה

אידאלי לקמפינג, אירועים, חצר וסוכה

חדש ובלעדי

"סוכתף" המקורי

הסוכה המושלמת לילדים

לבטיחות ילדכם: בד מעכב בעירה

"בד לכל"

החל 470-מ ש"ח

בן, פשוט ולענין

במקום שבועך תשובה סופרים

מסתבר שחליפת מכתבים
אינטנסיבית התקיימה בין
הרבי מלובביץ' ובין מעצבי דעת
הקהל במדינת ישראל הצעירה
< מאחורי הדמויות האיתנות
בדעתן ובהשקפת העולם שייצגו
בפרהסיה, עמדו נשמות עם לב
יהודי פועם > סיפורו המדהים
של הסופר אליעזר שטיינמן,
עורך העיתון 'דבר' שעטו
המושחז היה לשם דבר,
מראה לנו שאנחנו לא יכולים
לדעת שום דבר...
> יש קונה עולמו בספרייה אחת

לא ספק, אחת ההדגשות החשובות ביותר שלימדנו הבעל שם טוב, היא שבכל יהודי, רחוק מה' ככל שיהיה, חבוי ניצוץ נשמה שעשוי להידלק בכל רגע. הרעיון הזה אמנם מופיע באינספור סיפורי חסידים, אבל לפעמים נראה שהוא ממש

שובר שיאים. רבים מאנשי הרוח של הציונות נשאו לא רק את דגלה, אלא גם דגל של כפירה חריפה והתנגדות לכל דבר שבקדושה. על רקע האווירה של ימי טרום וראשית המדינה, כשהסוף לחילוניות היה אדיר, סיפור על איש רוח שכוה, שהניצוץ שבו מצליח בסופו של דבר לבעור, יכול להפתיע גם חסיד ותיק.

הסופר אליעזר שטיינמן נולד באוקראינה בשנת תרנ"א (1892) למשפחה דתית. במקביל ללימודיו לקבלת סמיכה לרבנות, התחיל כבר בגיל שמונה-עשרה לפרסם סיפורים ומאמרים בעיתונות העברית המתחדשת, ברוח הקומוניזם והציונות החילונית, כשלא מעט ממאמריו מתנגחים בצורה קשה בעולם הדתי ממנו בא. בהמשך פרסם ספרים משלו, ושימש כעורך של כמה עיתונים. בין ידידיו נמנו אחד העם, ביאליק, שלמה צמח ועוד סופרים עבריים. בשנת 1924 עלה ארצה והתמנה לעורך של ביטאון אגודת הסופרים, ובמקביל המשיך לפרסם עשרות ספרים בנושאים שונים, וזכה בפרס ביאליק ובפרס ישראל לספרות יפה.

באותם ימים, באמצע שנות החמישים, ר' חנוך גליצנשטיין (בנו של הרב שמעון גליצנשטיין, ששימש כמזכירו של הרב קוק במשך שלוש שנות שהותו בלונדון), חסיד חב"ד ירושלמי ואיש ספר, שימש כמזכיר ישיבת חב"ד בלוד. במסגרת עבודתו היה בקשר תכוף עם עסקן חב"די פעיל ושמו ר' פנחס אלטהויז. אותו ר' פנחס היה בעל קשרים רבים עם אנשי ציבור שונים, וביניהם גם זלמן שז"ר, לימים הנשיא השלישי של מדינת ישראל, שכידוע מוצאו היה מגזע משפחה חב"דית. באחד המפגשים ביניהם ביקש שז"ר מר' פנחס לעזור לחברו, הסופר המוערך אליעזר שטיינמן.

שז"ר סיפר לר' פנחס, שהסופר שטיינמן עוסק כבר מספר שנים בכתיבת סדרת ספרים בשם 'באר החסידות'. נושא הסדרה היה תנועת החסידות ומשנתה, ומטרתה - לחשוף בפני הדור הצעיר את יופייה ועומקה של החסידות. אחרי שפרסם כרכים על רבי נחמן, רבי ישראל מרוז'ין, רבי ברוך ממז'יבוז' ועוד, רצה שטיינמן לכתוב כרך גם על חב"ד.

לשם כך שטיינמן היה זקוק לספרי חב"ד, כדי לעיין בהם ולהפיק מהם תמצית שיוכל לכנס בספר אחד.

יריד החסידות של בנייני האומה עוד לא נולד, ומאות ספרי חסידות חב"ד לא היו זמינים כמו היום. הסופר המפורסם לא ידע איך לגשת לעניין, וה'חב"דניק' היחידי שהכיר היה שז"ר, ולכן ביקש את עזרתו. שז"ר פנה לר' פנחס עם הבקשה, ור' פנחס גלגל אותה לפתחו של ר' חנוך גליצנשטיין. ר' פנחס טען שאם מר שטיינמן אכן יכתוב על חב"ד - תהיה בזה תועלת גדולה להפצת מעיינות החסידות. ר' חנוך לעומתו היה ספקן יותר. הוא שמע ששטיינמן אמנם סופר כשרוני במיוחד ובעל השפעה על הדור הצעיר, אבל פרסומו לא נובע מחסידות יתירה... להפך, את המוניטין שלו כסופר ניצל פעמים רבות להפצת דברי כפירה והפקרות. ר' חנוך חשש לעזור לו, שמא העיון בספרי חב"ד יקנה לשטיינמן כלים לניגוח בלבד. ר' פנחס התעקש שהסיכוי גדול מהסיכון, והוא הביע תקווה שהעיסוק בתורת חב"ד עוד ישפיע גם על שטיינמן עצמו להתקרב לתורה ומצוות.

ימים ארוכים נמשך הוויכוח. ר' פנחס 'ישב' על ר' חנוך, הוא בא כל יום מתל אביב למשרד הישיבה בלוד כדי לשכנע אותו להסכים לבצע את המשימה. ר' חנוך 'נשבר' בסוף, והסכים להיפגש קודם כל עם ארון שטיינמן ואז להחליט אם לעזור לו או לרדת לגמרי מכל הסיפור.

עשות ספרים הרבה

בפעם הראשונה שהגיע ר' חנוך לביתו של שטיינמן בתל אביב, ראה להפתעתו שאין מזווה בכניסה לבית. ביחס למקובל אפילו אז, זה היה די נדיר. ר' חנוך כמעט התחרט שבא, אבל בסוף אמר לעצמו: 'כבר

הגעתי - ננסה, מה כבר יכול לקרות?' הוא נקש בדלת, וכשנכנס ראה לפניו בית גדול, מלא באלפי ספרים מכל הסוגים. מאחורי שולחן עמוס ספרים וציוד כתיבה ישב מר שטיינמן שהיה אז כבן שישים - נמוך קומה, גלוי ראש ובעל שיער ארוך ומסתלסל. שטיינמן שאל לשם מה בא, ור' חנוך ענה: "בקשר לספרי חב"ד שאתה מחפש". שטיינמן סיפר לר' חנוך על הסדרה שהוא כותב, הכוללת סיפורים ותורות מגדולי החסידות, וכן תמצית של שיטותיהם באופן כללי. הוא הסביר שכעת הוא רוצה לכתוב על חב"ד.

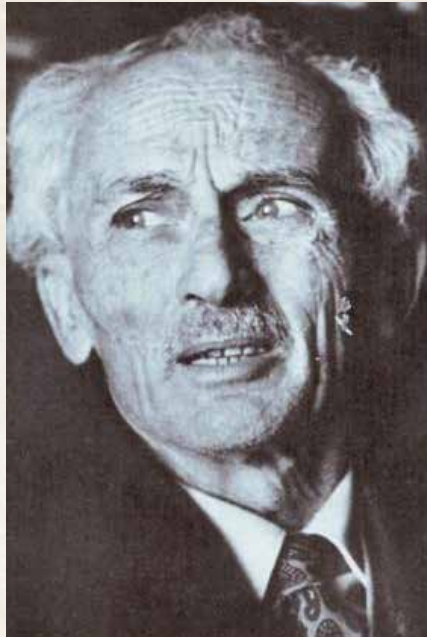
ר' חנוך מצדו הסביר, שלעומת חסידויות אחרות בהן די לעבור על שניים-שלושה ספרי חסידות ועוד כמה ספרי סיפורים, הרי שבחב"ד מדובר בכמות אדירה של ספרים. גם מבחינת האיכות זה לא יהיה פשוט - תורת חב"ד עמוקה מאוד, וקשה ללימוד מהיר. סביר להניח שרק ההכנה לכתוב הכרך על חב"ד תארך כמה שנים טובות.

מר שטיינמן היה קצת בהלם. הוא הודה שלא חשב שהפרויקט יהיה כל כך גדול. הוא חשב כמה שניות, ואז אמר לר' חנוך שבכל זאת - כיוון שהוא כבר החליט לקחת על עצמו להתעסק בחב"ד, הוא הולך על האתגר! הוא אמר לר' חנוך שהוא ישמח לקבל כל ספר שהוא יוכל לספק לו.

ר' חנוך שלח מכתב לרבי מלובביץ' בו פירט באריכות את כל הסיפור, כולל ההתלבטות שלו האם ואיך להתקדם עם העניין. אחרי ימים ספורים ר' חנוך קיבל מכתב תשובה מהרבי, ובו הוראה עברו להיות בקשר קבוע עם מר שטיינמן, לספק לו את כל ספרי חב"ד ולסייע לו בעבודתו כמה שיותר. הרבי כתב לר' חנוך שיבקר את שטיינמן כל שבוע, כדי שיוכל לענות לו על שאלות שיתעוררו לו תוך כדי העבודה. אם יהיו שאלות שהוא לא ידע כיצד להשיב עליהן, שיכתוב את השאלה לרבי. לסיום, נתן הרבי הוראה נוספת מעניינת: לא לדבר כלל עם מר שטיינמן על התנהגותו האישית בענייני יהדות, גם לא בדרך עקיפה!

ר' חנוך קצת התפלא על ההוראה האחרונה, אבל כמובן עשה כדברי הרבי. בהתאם להנחיות, אסף ר' חנוך את כל ספרי חב"ד שהיו לו, וכשארז את כולם, הם הגיעו לכדי עשרות חבילות! הוא העמיס הכל על רכב ונסע לתל אביב. כשהגיע לביתו של מר שטיינמן, התחיל להעלות בכמה סיבובים את החבילות הרבות לבית, שהיה בקומה הרביעית של הבניין. בשלב מסוים שאל מר שטיינמן: "מה, יש עוד חבילות?" ור' חנוך השיב: "אמרתי לך".

החל מאותו יום הגיע ר' חנוך לביקורים שבועיים אצל משפחת שטיינמן, במהלכם התיידד עם כל המשפחה. הם סיפרו לו שאביהם עזב את כל עיסוקיו, וכעת הוא משקיע את כל שעות היום בלימוד הספרים שר' חנוך הביא לו. במהלך הביקורים, ניהל ר' חנוך שיחות ארוכות ועמוקות עם שטיינמן סביב הנושאים בהם עסק באותו זמן. כעבור זמן, באחד הביקורים, הופתע שוב ר' חנוך ממראה הכניסה לבית, אבל הפעם בגלל שכן הייתה מזווה בפתח. הוא ציין לעצמו, שהנה - החלה תזווה רוחנית של ממש בבית משפחת שטיינמן.

הוא התחיל להעלות בכמה סיבובים את חבילות הספרים לדירה, שהייתה בקומה הרביעית של הבניין. בשלב מסוים שאל מר שטיינמן: "מה, יש עוד חבילות?" ר' חנוך השיב: "אמרתי לך..."

מה יש להתלבט?

באחד הביקורים של ר' חנוך, נתן לו מר שטיינמן עותק של ספר חדש שלו על תורת החסידות, שיצא כמה ימים קודם לכן מהדפוס. באופן טבעי, ר' חנוך אמר שהוא ישלח את הספר לרבי. שטיינמן התעניין, ור' חנוך הרחיב וסיפר על הספרייה הענקית של הרבי, והוסיף המלצה ששטיינמן ישלח עותקים של שאר ספריו לרבי, כולל ספרי החולין. תגובתו של שטיינמן הייתה פסקנית ומפתיעה: "ספרי הכפירה שכתבתי - מבחינתי כאילו לא חיברתי אותם, והם אינם ספרים שלי".

כשהספר אכן הגיע אל הרבי, הוא שלח מכתב לר' חנוך והורה לו לקחת ממרכז ההפצה של קה"ת - ההוצאה לאור של ספרי חב"ד - עותק אחד מכל הספרים שבמלאי, ולתת אותם למר שטיינמן כמתנה מהרבי. ר' חנוך קיים את ההוראה וצירף גם סידור בהוצאת קה"ת לחבילה. כעבור כמה שבועות סיפר מר שטיינמן לר' חנוך, שכשהוא היה בבית הכנסת נעלם לו הסידור, והוא ביקש שר' חנוך יביא לו סידור חדש. שוב אמר ר' חנוך לעצמו - יש כאן כבר תוויה משמעותית... חוץ מהספרים, שלח הרבי דרך ר' חנוך מכתב תגובה על הספר. במכתב היו שני סעיפים גדולים: הראשון הכיל דברי שבח והערות בקשר לספר, ואילו התוכן של השני היה הערות על מצבו הרוחני של מר שטיינמן.

כאשר ר' חנוך הגיע לביקור הקבוע והביא את המכתב, הוא הכריז מיד כשכנס: "מר שטיינמן, יש לי היום הפתעה בשבילך!" שטיינמן שאל מיד: "מה, מכתב מהרבי? אבל אני לא כתבתי אליו..." ר' חנוך נתן לו את המכתב, ושטיינמן ביקש ששניהם יחד יקראו אותו. כשקרא את הסעיף הראשון, מר שטיינמן מאוד נהנה והיה שבע רצון. אבל כשקרא את הסעיף השני, נראה היה שהוא מתרגש מאוד ולא יודע את נפשו... "מה עלי לעשות?" הוא שאל. ר' חנוך, נאמן להוראת הרבי לא לדבר על המצב הרוחני של שטיינמן, ענה רק שלדעתו מר שטיינמן צריך לענות לרבי במכתב. בביקור הבא של ר' חנוך סיפר לו

מר שטיינמן שהוא הראה את המכתב לאחד מידידיו, סופר חרדי, וגם אותו הוא שאל מה לעשות, וקיבל תשובה פשוטה: "מה יש להתלבט - תתחיל להניח תפילין!"

בפעם הבאה שנפגשו, נתן שטיינמן לר' חנוך מכתב תשובה לרבי. הוא אמר שגם הוא רוצה לשלוח לרבי דרך ר' חנוך, ושגם הפעם ר' חנוך יקרא את התוכן של המכתב. במכתבו ביקש שטיינמן מהרבי שלא לחשוך בו שהוא מתעסק בחסידות בגלל שהדבר באופנה או כדי להרוויח כסף. שטיינמן הסביר שפרנסה יש לו די מהעיתון 'דבר' ומשאר הספרים שלו; המניע האמיתי שלו לעיסוק בחסידות היה זעזוע עמוק שהכה בו, כשהבין באיזו רדידות וריקנות רוחנית חי הדור שגדל על ברכי הרעיונות והמאמרים שלו ושל חבריו. הוא הבין שטעה בגדול, וכדי לתקן ולכפר ולו במעט על חטאו החליט ללמוד ולהפיץ את תורת החסידות שתמלא את החלל.

הוא הוסיף וכתב, שכעת, כשזכה ללמוד את תורת חב"ד, הוא סבור שדווקא דרך הפצתה אפשר להשפיע בצורה חיובית על הדור לכל שכבותיו. "אל נא יראה כבודו בי זחיות הדעת", כתב שטיינמן לרבי, "באמרי לו כי לא למען עשות ספרים ירדתי לגן החסידות, כי אם מאהבת ישראל, ומחמדת סוכת דוד, והיא חס ושלוש נופלת, סוכת דוד, כלומר, נשמת ישראל, שנורעה כלאים בימינו". בסוף המכתב ענה שטיינמן לרבי, שבקשר לקיום התורה והמצוות שלו עצמו, הוא אמנם רוצה לקבל זאת על עצמו, אלא שהוא צריך לעבור תהליך איטי ומדורג. מאז אותו מכתב שעבר דרך ר' חנוך, החלה חליפת מכתבים ישירה בין הרבי לבין שטיינמן, כשר' חנוך קיבל גם הוא העתקים של רובם.

לכשיפוצו

הלימוד בספרי חב"ד והעיבוד לספר בסגנון הסדרה שלו, אך לאליעזר שטיינמן בערך כשנה וחצי. התוצאה הסופית הייתה - שני כרכים עבי כרס, שהכותרת שלהם היא "משנת חב"ד". כששני הכרכים הללו נתקבלו אצל הרבי, כתב הרבי מכתב תשובה ובו שוב - שבחים על הכתיבה מצד אחד, ודחיפה להתקדמות במצב הרוחני האישי: "בנועם קבלתי ב' הכרכים של ספרו 'משנת חב"ד'... ובהגיעו לידי התחלתי לעיין בו מיד, כמובן... ונתקיים בכבודו ענין זה שזוכה להפיץ אור תורת חב"ד בין חוגים רחבים בחוץ... ואף כי בטוח אני שמעת התחיל עבודתו בעריכת ספריו אלו ועד עתה באו שינויים ניכרים לא רק בעולם המחשבה של כבודו אלא גם בעולם הדיבור והמעשה שלו, תקוותי שילך מדרגה לדרגה בהוספה בזה... עדי אשר במשך הזמן יהיה הסופר והספר אחדות שלמה, באופן אשר הספר יעיד על מחברו והמחבר יעיד על ספרו".

מעניין לראות שגם בהזדמנויות אחרות כתב הרבי דברי הערכה ממש מופלגים על הזכות שיש לשטיינמן בכתיבת הספרים על חב"ד: "ומדי דברי בו, ובכל עת אשר אני רואה את ספריו או נזכר בהם, חושב אני על דבר זכותו הכי גדול אשר זכה להפיץ המעיינות חוצה בחוגים אשר

בית מדרש לנשים באריאל

תוכנית שנתית

ג'ש"פ

קרוב אליך

ללמוד ולהתמלא בעוצמות של תורה והכול קרוב לבית וללב

ימי שני כ"ט בתשרי • ז' בתמוז תש"פ (28.10.19-29.6.20)

9:00-10:30	הרבנית עידית איצקוביץ' 'אמונת עיתונ' מבט אמוני על תהליכים בחיי הפרט והכלל
10:45-11:45	הרבנית תמה בר נתן מעגלי החיים והזמן
12:00-13:15	הרב אהרן כהן דמויות אישים ושיטות

הנחות לנרשמות מוקדם
עד יום שלישי י"ד בתמוז תש"פ 12.11.19

תוכנית מלאה 2500 ₪ לשנה (2300 הרשמה מוקדמת)
שני שיעורים 1700 ₪ לשנה (1600)
שיעור הרבנית עידית בלבד 950 ₪ לשנה (900)

לפרטים והרשמה • רותם 052-4767011
<https://www.bms-ariel.org/blank-13961>

תכנית אלו
170 ₪ לנרשמות
140 ₪ לכל השנה

הנשמה של 'נשמת'

המעמקים המופלאים הטמונים
בתפילת 'נשמת כל חי'
נחשפים בספר המגיש
את ביאורי החסידות לתפילה

חדש!
מתנת חג
מקורית

מעמקי
נשמת

תפילת
'נשמת כל חי'
עם ביאורי החסידות

מעיינותיך

בית הוצאה לאור לספרות חסידית

להשיג ברשתות אור החיים, יפה נוף, קה"ת
ובכל חנויות הספרים המובחרות
ובאתר www.ayeca.shop

לולא הוא מי יודע מתי היו מגיעים שם! ברי לי אשר יש לכבודו או להוריו בזה זכות מיוחדת אשר גלגלו זכות הרבים הנ"ל על ידו".

לקראת חג הפסח של אותה שנה בה יצאו הספרים לאור, ביקש הרבי מר' חנוך לתת מצות שמורות למשפחת שטיינמן, כמשלוח מהרבי. כשר' חנוך הגיע עם המצות, אליעזר שטיינמן התרגש מאוד והבטיח לערוך סדר פסח כהלכתו יחד עם כל בני המשפחה. באותו מפגש סיפר שטיינמן לר' חנוך מה הכי 'קנה' אותו באישיותו של ר' חנוך: "יהודי חסידי שנכנס לביתי פעמים רבות ורואה את המצב בו מבחינה דתית, ואינו מעיר על כך אף לא במילה אחת – זה הרשים אותי ביותר!". הוא הוסיף שאם ר' חנוך אכן היה מעיר על משהו, הוא מיד היה מנתק את הקשרים אתו. כך קיבל ר' חנוך אישור סופי להשערותיו על הכוונה שמאחורי הוראת הרבי.

סדרת הספרים של שטיינמן על החסידות הייתה לקידוש ה' גדול. לא מעט אנשים, גם כאלה המזוהים עם הקצה השמאלי במפה הפוליטית, התקרבו בזכותם ליהדות וחסידות. אפילו בין זקני חב"ד היו כאלה שהתפעלו מצורת הכתיבה ומהתפיסה המעמיקה של שטיינמן. כמה מהם באו לר' חנוך בהתרגשות וביקשו לשמוע איך קרה הפלא, איך דברי חסידות אותנטיים החליפו את מאמרי הכפירה המושחזים...

**"פתחתי את המכתב, וכשראיתי את
התאריך בראשו – נדהמתי! התאריך
היה של היום בו נכנסתי לניתוח!"**

קץ בבל

עם הזמן, ניכר היה על שטיינמן שתורת החסידות קנתה מקום של ממש בנפשו. יום אחד הראה לו ר' חנוך עותק של מכתב מיוחד של הרבי ליהודי בשם יעקב זרובבל. זרובבל זה היה בעל עבר עשיר של פעילות ציונית שמאלנית-קומוניסטית.

במכתב, שנכתב בסגנון ישיר ולא שגרתי, הורה לו הרבי לשוב לדרך התורה. הרבי כתב לו שלאחרונה נודע שהוא תוהה על דרכו בחיים. ובכן, אל לו להתבייש – עליו לזכור את ההלכה הראשונה בשולחן ערוך – "ואל יבוש מפני המלעיגים", ועליו לעשות את הצעד הנכון בריש גלי, בתוקף ובעוז... והרבי סיים באורח מפתיע: "ולא את ולמופת אשר בא העת לבקורת עוד הפעם על שיטתו בעבר... יהיה לו החלום" (ראו הסיפור במלואו במסגרת).

כשאליעזר שטיינמן סיים לקרוא את המכתב, הוא קם בהתרגשות והתחיל להתהלך ברחבי החדר. אחרי כמה רגעים אמר לר' חנוך: "אל תחשוב שאני מתפעל מהשורה המופלאה על החלום שעתיד לבוא אל זרובבל, והרבי יודע על כך מראש. אני כבר יודע ומבין מי זה הרבי. אני התרגשתי מכך שיושב לו יהודי בברוקלין, כשעל כתפיו יש אחריות של אלפי חסידים ברחבי העולם, ובכל זאת הוא מתפנה לדאוג ליהודי רחוק כמו זרובבל שיחזור בתשובה!"

תקווה ש...התממשה

לא רק מופתים של אנשים אחרים למד שטיינמן להכיר, אלא גם אצלו הוה עובדא. ערב אחד, כשהגיע ר' חנוך לביקור הקבוע אצל שטיינמן, הוא הרגיש שמצב הרוח של בני הבית מתוח מאוד. הוא התלבט אם לשאול, ובסוף הסקרנות והדאגה ניצחו והוא שאל את שטיינמן ישירות: "קרה לכם משהו?" שטיינמן ענה בשאלה: "מה, מרגישים עלינו?" ור' חנוך ענה: "כן, מאוד". שטיינמן הסכים לספר ואמר שהוא מאוד חולה, ולמחרת הוא צריך לעבור ניתוח קשה. בנייתוח אמורים לכות לו כליה אחת, ולבדוק אם גם את השנייה יצטרכו לנתח.

ר' חנוך קפץ מיידית: "אז למה לא אמרת כלום? אלך מיד לדואר לשלוח פדיון נפש לרבי במברק!" הוא ביקש את שמות ההורים של שטיינמן ועמד לצאת מהבית, אלא שאז פנתה אליו גם הגברת שטיינמן וביקשה כי יצרף אל המברק גם את שמה ושם הוריה, כדי שהרבי יתפלל גם עליה. ר' חנוך שלח מיד את המברק, אלא

"ולאות ולמופת יהיה החלום"

"אל נא יראה
כבודו בי זחיחות
הדעת, באמרי
לו כי לא למען
עשות ספרים
ירדתי לגן
החסידות, כי אם
מאהבת ישראל,
ומחמדת סוכת
דוד, והיא חס
ושלום נופלת,
סוכת דוד,
כלומר, נשמת
ישראל, שנזרעה
כלאים בימינו"

לפנינו סיפור מופלא שארע בשנת תשי"ח, כפי ששמענוהו מפי בעל המעשה בעצמו, החסיד ר' דוד אברהם לסלבוים מכפר חב"ד. סיפור זה מבטא פן לא שגרתי בדאגתו של הרבי לכל יהודי באשר הוא. וכך הוא מספר:

בארץ הקודש חי יהודי, קרוב משפחתי (דרך אשתו שהייתה אף היא בת למשפחת לסלבוים), בשם יעקב זרובבל. מר זרובבל היה ממנהיגי מפלגת פועלי ציון שמאל, יחד עם מר דוד בן גוריון, מר יצחק בן צבי ואחרים.

עוד בהיותו בפולין היה חבר בכיר בתנועה, וכשעלה לארץ הקודש היה מהבכירים בה. בין השאר הוביל לאיחוד בין פועלי ציון שמאל לבין התנועה לאחדות העבודה, שהביא ליצירת המפלגה החדשה - התנועה לאחדות העבודה פועלי ציון. לאחר מכן, בשנת 1948, היה בין המובילים לאיחוד מפלגתו החדשה עם מפלגת פועלים השומר הצעיר ולהקמת מפ"ם.

מר זרובבל היה אדם מלומד, סופר, אידיאלוג והוגה דעות, מזכיר הארכיון של "ספריית הפועלים", והיה ידוע כאדם תקיף, בלתי מתפשר ולוחם בעד דעותיו. דעותיו היו שייכות לשמאל הפוליטי, והן התאפיינו ביחס שלילי קיצוני כנגד דת ישראל, רחמנא ליצלן. גם פעולותיו היו ברוח זו. ביניהן ניתן למנות את פעילותו בין עולי תימן, עוד בהיותם שם בתימן, ולאחר מכן כאן בארץ ישראל, פעילות שמטרתה לא הייתה לחזק ולבצר בקהילה קדושה זו את ענייני הדת והמסורת...

תיאור זה אינו נותן אלא כדי להעניק פרספקטיבה אודות מות האדם שאליו נשלחתי בשליחות מיוחדת ונפלאה מאת הרבי, כפי שאספר להלן. אולם כדי להרחיב מעט יותר את התמונה אודות מאפייניו של מר זרובבל בענייני יהדות, עליי להוסיף שני סיפורים קצרים.

הסיפור הראשון: הרב החסיד ר' יונה איידלקופ, היה מזקני החסידים ונודע בעיסוקו המיוחד בויוכי יהודים בהנחת תפילין (עוד לפני שהרבי הכריז על "מבצע תפילין"). פעם נסע באוטובוס, והנה רואה הוא יהודי מרשים, בעל זקן שיבה גדול, והוא יושב... בגילוי ראש. פנה אליו ר' יונה באידיש: "רבי יהודי, זה לא נאה ליהודי בגילך ללכת בלי כיסוי ראש" ("אהן א מקיף!")... אותו יהודי, הוא מר זרובבל דנן, יצא כנגד הערתו בשצף קצף, וכולו אש וגפרית נגד ר' יונה...

הסיפור השני: לאחד מבני משפחתו של יעקב זרובבל נולד בן לאחר 17 שנה שלא זכה עם רעייתו לפרי בטן. נקל לשער שהשמחה הייתה גדולה, ולכבוד הברית הגיעו כל בני המשפחה, חברים וידידים. בין הבאים היה גם הדוד, מר זרובבל. אולם בעוד כל המשתתפים כיבדו את המעמד, וגם מי שלא היה נחשב שומר תורה ומצוות הגיע בכיסוי ראש - הרי מר זרובבל היה היחיד שסירב בתוקף ובאופן מופגן ומוחלט לכסות את ראשו, וזאת למרות שבעלי השמחה היו שומרי תורה ומצוות.

כאמור, בהשגחה פרטית היה לי קשר משפחתי למר זרובבל. היחס שלו אלי היה בדרך ארץ. הוא העריך מאוד את העובדה שעברתי עם בני ביתי, לפי בקשת הרבי, למושב ברוש שבדרום הארץ, כדי ללמד בבית ספר חב"ד שנפתח שם.

למרות הקשר המשפחתי אליו, נמנעתי מלדבר אתו בענייני דת. אני הייתי אז אבוך צעיר וביישן, ואילו הוא היה איש שיבה, משכיל ומכובד, תקיף ו"בעל מוחין". הקשר בענייני יהדות הסתכם בכך שנהגתי להביא לו מצה שמורה לפני פסח.

שהתשובה לא הגיעה.

עברו כמה חודשים, בהם הרבי אמנם ענה לר' חנוך על כל המכתבים, אבל התייחסות כלשהי למצב הרפואי של שטיינמן - למרות שר' חנוך כתב על כך עוד כמה פעמים - לא הייתה. אחרי תקופה מסוימת שטיינמן שאל את ר' חנוך אם הוא אכן שלח את המברק לרבי באותו יום. ר' חנוך ענה:

בחיוב, ושטיינמן התפלא למה לא התקבלה בחזרה שום תגובה או ברכה לרפואתו. ר' חנוך כתב שוב לרבי, וגם שאל בשם שטיינמן מדוע לא התקבלה תגובה, אבל שוב - הוא קיבל תשובות על כל שאר הנושאים עליהם כתב במכתביו, אבל בקשר לשטיינמן - אין תגובה!

אחרי כמה חודשים של אשפוז, בבת אחת השתפר מצבו של שטיינמן בצורה משמעותית והוא חזר לביתו. כשר' חנוך הגיע לביקור חולים בביתו, הוא ראה ששטיינמן במצב רוח טוב במיוחד. ר' חנוך שמח, ושאל אם קרה משהו מיוחד. שטיינמן הסביר שקרו שני דברים: הראשון, שבאותו בוקר הוא עבר ביקורת אצל הרופא, והתוצאות היו טובות מאוד. הרופא פטר אותו מביקורים תכופים אצלו, וגם הוריד מכמות התרופות שמוטל עליו לקחת. והשני, שכאשר חזר הביתה, הוא ראה מכתב בתיבת הדואר שלו. הגיע סוף סוף המכתב מהרבי! "פתחתי את המכתב" סיפר שטיינמן לר' חנוך, "וכשראיתי את התאריך בראשו - נדהמתי! התאריך היה של היום בו נכנסתי לניתוח!"

"אינני יכול להבין זאת!" קרא שטיינמן "כיצד מעכבים מכתב כזה? כאשר אדם שוכב על ערש דווי, ומייחל למילת עידוד אחת וברכה מהרבי! אבל", נרגע שטיינמן, "סוף טוב - הכל טוב. הרבי כותב לי שהוא מקווה כי אקבל את מכתבו כאשר אשוב מהרופא בבשורות טובות..."

אליעזר שטיינמן אמנם פרסם ספרים ומאמרים רבים בחייו. אבל כנראה, מה שנשאר ממנו חי, רלוונטי ומעניין גם לדורות הבאים, זאת בעיקר סדרת 'באר החסידות' שלו, וכך גם הבאר החסידית שכרה במו ידי, הניצוץ היהודי ששב לבעור בתוכו - ובגדול! את ספריו על חב"ד הוא מסיים בתפילה לתשובה ולתיקון: "בלכתנו אל אלוקים, חייבים אנו לקחת עמנו אליו גם תבל בריאתו וכל הנבראים, כי העולם כולו רוצה בתיקון. כל העולם משתוקק לשים פיו עם פי האדם ולקרוא בקול: יתגדל ויתקדש שמיא רבא!"

הקורס בהנחיית לוח כאר
מאמרים עם הפלס מהפנים
אופלר אפקל'ה, אבה"ן
דאטאס בה"פ

אני התחברתי

U-CBT (U-CBT)

הכשרת מטפלים ומאמנים
במרכז "דעת ותבונה"
בהנחיית הרב יצחק ערד

אימון אישי / CBT יהודי
CBT במערכות יחסים ומשפחה

בוא להעמיק בהבנת הנפש ולגלות
כיצד התובנות הגבוהות והעמוקות ביהדות ובחסידות
הופכות לכלים טיפוליים מקצועיים ומעשיים!

מאות מטפלים כבר ביצעו
קפיצת דרך מקצועית,
הצטרף עכשיו!

077.3137800 www.tvunah.com

רחובות // צפת // ירושלים
תל אביב // כפר חב"ד
חדש! חיפה-קרית שמואל
חדש! מכללת חמדת הדרום

דעת
ותבונה

#כאן_הכל_מתחבר

והנה, כיום מן הימים, אני מקבל מכתב מהרבי ובו הוראה מיוחדת ומופלאה: עלי ללכת אל מר יעקב זרובבל ולומר לו, שהגיעה העת שיעשה חשבון נפש על הנהגותיו, ועל גודל הנזק והחורבן שגורם על ידי מעשיו. עלי לדבר עמו בדברים היוצאים מן הלב שעליו לתקן את מעשיו ולשוב בתשובה, ולא רק בעצמו אלא גם להשפיע על מושפעי בזה. בסיום המכתב הוסיף הרבי משפט מדהים, שתוכנו נבואה מפורשת, וכה כתב: "ולאות ולמופת לקרובו הנ"ל אשר בא העת לבקורת עוד הפעם על שיטתו בעבר, יהיה לו החלום שבסמוך לדבורו עמו".

קיבלתי את מכתב הרבי בתדהמה, ולא ידעתי כיצד לגשת לעניין... זמן מה עבר, והנה בתי שתחי' חלתה. כשדיברתי בעניין זה עם המשפיע הרה"ח ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה, הוא קישר את חוליה של בתי עם ההתרשלות בקיום השליחות, ואז מוכרח הייתי לנקוט בפעולה. אזרחי אומץ והתקשרתי למר זרובבל לקבוע את פגישה. אמרתי לו בטלפון שיש לי עבורו שליחות מיוחדת מאת הרבי מליובאוויטש, וקבענו שהפגישה תתקיים במשרדו שב"בית ההסתדרות".

כשהגעתי למשרדו של מר זרובבל במועד המוסכם, ביקש ממני למסור לו את השליחות של הרבי. העדפתי למסור לו את השליחות בדברי הרבי עצמם - לקרוא בפניו את המכתב שכתב לי הרבי מילה במילה.

מר זרובבל האזין למילותיו של הרבי בעמידה. הוא לא הגיב לדברים אך בעצם שתיקתו, גם לאחר ששמע את דברי הנבואה המפורשים במכתב בדבר החלום אותו חלם הוא עצמו בסמיכות לפגישתנו - היה בהחלט סוג של "שתיקה כהודאה"; במיוחד אם ניקח בחשבון את האופן בו נהג להתייחס לכל עניין שביהדות ככלל וזלזולו ברבנים במיוחד. במקרה זה לא רק שלא תקף וצעק נגד הדברים, אלא שתק. העובדה שהוא קיבל אותי במשרדו, ועמידתו בשעה שמסרתי לו את שליחות הרבי, היו באורח מוכר מאוד.

בסוף פגישתנו ביקשני מר זרובבל, כאילו בדרך אגב, שבהזדמנות אשלח לו העתק ממכתבו של הרבי.

לאחר ששכתי לביתי ישכתי וכתבתי לרבי אודות פגישתנו, והזכרתי, בין היתר, על בקשת מר זרובבל לשלוח לו העתק מהמכתב.

כעבור זמן מה זכיתי לקבל מכתב נוסף מהרבי, ובמענה לשאלתי כתב, שכל עוד לא יגלה מר זרובבל את רצונו בקבלת העתק מהמכתב בדרישה מיוחדת, ולא רק כ"בדרך אגב" - לא אתן לו העתק. ובלשונו הקדוש: "אם יחפש מר ז. שי' הזדמנות להפגש עמו או לבוא עמו בקישור מכתבים, וידרוש במיוחד העתקת הדברים, אזי יעשה את זה. ועד אז לא יעשה בהענין דבר".

ביותר נפלאו דבריו של הרבי במכתב זה, כשכתב שהוא - הרבי - מילא את שליחותו בזה: "וגם אני עשיתי שליחותי שלי"...

בהתאם להוראת הרבי במכתבו, לא ניסיתי להיפגש עם מר זרובבל וגם לא קיבלתי לאחר מכן שום מכתב ממנו. לתקופת השנה ביקרתי שוב אצלו, כנראה היה זה כאשר הבאתי לו מצה שמורה, ואז הוא ערך לי "קבלת פנים" מלאה כעס וקפידה: "הכיצד לא שלחת לי את העתק המכתב"? ...! מובן שאז קיבל מר זרובבל את מבוקשו בהזדמנות הראשונה...

לאחר מאורע זה, הגיע אלי מר זרובבל לבקרני בכפר חב"ד יחד עם אשתו, בתו וחתנו מר שמעון ארם (בנו של משה ארם שהיה חבר כנסת במפלגת מפ"ם). בביקורו זה אצלי הגיע עם כיסוי לראשו, לא כפי שנהג בהזדמנויות אחרות שהגיע ככונה בראש מגולה. לאחר ביקור זה כבר לא נודמן לי לפגשו יותר. הוא נפטר מספר ימים לפני מלחמת ששת הימים.

יוצאי חלציו התקרבו לתורה וחלקם נהיו בעלי תשובה ממש.

שיחה דמיונית בין שר הביטחון לרמטכ"ל בימים הראשונים של מלחמת יום הכיפורים. מכונסים ב"כוד", האווירה קשה. בכל רגע מגיעות בשורות איוב מהחזיתות מצפון ומדרום.

הרב יהודה מלמד

צילומים: לע"מ

< [מישהו נכנס לחדר, מוסר פתק לרמטכ"ל] כרגע מודיעים לי, שעוד שני מעוזים מבקשים רשות להתפנות מיד או כניעה עוד כמה שעות.
 < שר הביטחון: שיילחמו, בשום אופן לא להיכנע.
 < הרמטכ"ל: כמעט לא נשארו להם לוחמים כשירים. הם עשו כל מה שיכלו.
 < [דכדוך עמוק בעיניו של שר הביטחון] הכל מתמוטט. סכנה ממשית לקיום הבית השלישי.
 < דווקא יש אחד שלא נכנע, יש שם מפקד שמחזיק את העסק טוב. נראה לי אורלב שמו.
 < מה זה יעזור אחד כזה כאשר כל הקו נופל?
 < בכל אופן צריך להחזיק מעמד למרות השחיקה. החברה שם בחזית מצליחים לעכב את הכוחות המצריים והסוריים, בינתיים כוחות רעננים של המילואים מגיעים ומתארגנים.
 < אבל זה לא עוזר. הנה האוגדה של שרון תקפה אתמול (ה-8 באוקטובר) ונכלמה. נכנסה ונתקעה ב"קיר".

...

< [שר הביטחון שוהה קצת, מבין שהולך לומר דברים לא פשוטים] אני מציע שניתן הוראה לכוחות לסגת לקו המעברים אל המתלה והגידי ולהתבצר שם, כך אולי נוכל להציל משהו.
 < רמטכ"ל: לסגת?! לתת להם להשתלט על כל השטח?! זה לא יתפרש כניצחון של...
 < אתה לא מבין על מה מדובר פה. יש כאן סכנה ממשית לקיום המדינה. הנגב בסכנה, הכל כאן על כף המאזניים. [גרונו ניחר. מישהו מגיש לו כוס מים]
 < [עוד פתק מגיע לרמטכ"ל, הוא מדווח] כרגע הודיעו שאחרוני החיילים

< [שר הביטחון. עיניו אפורות מעייפות ומלחץ] המצב לא פשוט, חיינו באשליה והיא התנפצה לנו לסיסים מכל הצדדים.
 < [הרמטכ"ל גם עייף אך משתדל להיות רגוע למרות הלחץ העצום] טוב אם היינו מגייסים את המילואים לפני...
 < זה הרבה יותר מגיוס מילואים, מצאו אותנו בלי מוכנות מכל בחינה שאתה יכול לחשוב עליה. בנינו על קו המעוזים, ובמקום קו חזק שיש בכוחו להגן, הוא התגלה ככזה שאפשר בקלות להטיל עליו מצור ולסגור עליו. הרבה מאוד נפגעים גם במעוזים וגם בנסיונות לחלץ. כל הקונספציה של קו בר לב קרסה. ממש כמו קו מאזינו.
 < טוב, לא החלטנו אם בונים על הגנה נידת או קבועה אז יצאנו קרחים...
 < מכאן ומכאן, ברור. גם האמצעים המיוחדים של המודיעין שכל כך בנינו עליהם, לא הוכיחו את עצמם בזמן אמת.
 < באמת לאחר המלחמה נצטרך לבדוק את...

...

< שר הביטחון: גם המרגל מרוואן אשרף שהיה נחשב למקור חשאי שמביא ידיעות זהב, הפך לעוד כלי של הטעיה בידי האויב.
 < רמטכ"ל: התגלה כסוכן כפול, אבל גם כשכבר נתן התראה לא לקחנו אותה מספיק...
 < זה לא היה משנה, אבל תראה, חיל האוויר שהוא הבסיס של כל תפיסת הביטחון, הרי אנחנו שולטים בשמים... [נשמע מריר ציני] גם הוא חשוף לטילים הסובייטים.
 < עשינו טעות בהסכם שנחתם בשנת 70 שאפשר להם...

...

במוצב החרמון נכנעו לסורים. התקפת הנגד שלנו נבלמה אתמול, היו לנו נפגעים רבים.

< זהו הכל קורס, מה שנשאר זה להגן על קו המצוקים האחרון לפני הירדן בצפון, ובדרום לסגת למצרים [מצר המתלה והגידין] ולשמור על חיל האוויר. לא להשתמש בו אלא רק בעתות מצוקה.

< שתיקה...

•••

לאחר + כמה ימים ...

< הרמטכ"ל: לפי הדיווחים יש שיפור, הסורים כבר כמעט נהדפו מהגולן וגם מול המצרים המצב התייצב.

< שר הביטחון: עדיין מציע לשקול שיקולים זהירים ולא לקחת סיכונים. [נכנס ראש אמ"ן] יש כאן דיווחים שהמצרים מתכננים התקפה גדולה ב-13 או ב-14. מנסים לדחוף אותנו למצרים. יש אינדיקציות רבות שמחזקות את האינפורמציה הזו.

< שר הביטחון: למה שנסמוך עכשיו על הדיווחים של אמ"ן? כבר נכוונו פעם אחת. מכל מקום צריך להיזהר מאוד, אולי לתקוף קודם לפני שתבוא התקפה מוחצת שלהם.

< הרמטכ"ל: אני דווקא מציע להאמין להם, ולכן לדחות את ההתקפה שלנו עד שנהדוף את ההתקפה שלהם.

< למה אתה מאמין להם עכשיו? ראית עד כמה הם הטעו...

< אני חושב שכולנו הרבה יותר זהירים עכשיו. ויש גם הבדל אחד גדול.

< מה ההבדל?

< עכשיו אנו מקבלים את ההתראות להתקפות של האויב כפשוטן, אם יש סימנים שהם עומדים לתקוף או הם עומדים לתקוף, אנחנו לא מנסים להתחכם ולהתפלפל ש"זה לא כמו שזה נשמע".

< ולמה אתה מציע לחכות להם? האם לא כדאי להקדים?

< נחכה להם בהיערכות טובה, ואז ההתקפה שלהם תתנפץ. אחר כך נוכל לצלוח את התעלה ולחולל מפנה במלחמה.

< מי ייתן...

רבים, והוא למעשה נמצא במצור ששואב כוחות יותר משמועיל. יש כמות עצומה של נופלים - דתל"שים. גם הקונספציה של עבודת ה' באמצעות הלב קרסה. אנשים יושבים ומנגנים, חווים חוויות, אבל איפה מסירות הנפש, יראת השמים, הטהרה? הכל מתאדה, קו הלב קרס.

< טוב, לא החלטנו אם אנחנו הולכים על חדשנות או על שמרנות ועל המינון הנכון. אנחנו מנסים להחזיק כמה דגלים ביחד, אז...>

< אכן יצאנו קרחים מכאן ומכאן. גם הרעיונות של פנימיות התורה שכל כך בנינו עליהם התגלו כאשליה, אנשים חושבים שהם מבינים ובעצם לא מבינים כלום. כאשר מגיע המבחן האמיתי הכל מתגלה...>

< באמת בהמשך נצטרך לבדוק את עצמנו איך...>

•••

< גם רעיונות הרז שחשבנו שהם מפתח שנותן פשר ועמדה לכל מה שקורה כאן, התברר שזה בדיוק הפוך. הרעיון הנפלא שהקב"ה גואל את עמו גם על ידי רחוקים, גרם להתקרבות ולהשפעה ממעשיהם. הרעיון שגם בתוך דברים של חול או של רע יש ניצוצות טובים, גרם לטשטוש מוחלט בין טוב לרע. האויב במלחמת התרבות מנצל את זה שאיננו יודעים להגיד על רע שהוא רע. רבנים נהפכו לאידיוטים שימושיים ולסוכני שינוי של השמאל!

< אכן יש בלבול, אבל גם כאשר הייתה הזדמנות לנצל לטובה את אלו ששרויים שם עמוק בתוך הקליפות כביכול, לא עשינו את זה מספיק.

< זה לא היה עוזר. גם כל הרעיונות הרוחניים העמוקים השמימיים שבנינו עליהם (אנחנו לומדים אמונה, הם לא... הם רק לומדים גמרא... הם שטחיים...), חשבנו שאנחנו שולטים בשמים... הכל חשוף להתקפות של האויב. הניתוק מהקרקע, מהפשט, מהמעשה ומהקיום הפשוט, לא הוכיח את עצמו. האנשים הכי עמוקים נופלים בזה אחר זה לזרועות המכון לדמוקרטיה ושאר ארגונים.

< עשינו טעות כאשר עוד משנות השבעים נתנו להם להשתלט על כל הארגונים הלא ממשלתיים ועל התקשורת...>

••

< [מישהו מגיש לו את המכשיר הנייד] קיבלתי פה שתי הודעות מרבני ישובים. הם מבקשים שניתן להם אפשרות להתעלם מברכה מעורבת ביישוב וכמה שינויים בתפילה, או שכל הציבור יקשיב רק לכוחות הכי ליברליים.

< להתעקש! לא לוותר ולא להתפשר על כלום.

< אבל כמעט אין להם עם מי לדבר שם. כל הנוער כבר לא מתפקד מבחינה רוחנית.

< [דכרדוך עמוק בעיניו של שר הצבא] הכל מתמוטט, סכנה ממשית לכל המפעל (בינו לבינו הוא מהרהר בהבטחה שהתורה לא תישכח ובעצם אין לנו על מי להישען אלא עליה)

< דווקא לא הכל. יש כמה דוברים רהוטים שלא נכנעים, ומנהלים את המאבק בשפה רהוטה ובכבוד.

< מה זה יעזור כמה בודדים כאלה כאשר הכל נופל?

< בכל אופן צריך להחזיק מעמד למרות השחיקה. החברה בכל התחומים עושים מה שהם יכולים (יש שמירה לפחות על האחוזה של הציבור הדתי-לאומי מבחינה דמוגרפית, גם אם אין עלייה במספר) עד שיבואו כוחות צעירים רעננים שישרקו את התלמוד-הש"ס מילדותם יחד עם חיבור לעם ישראל ולכל מה שגדל כאן.

< זה לא עוזר. הנה תראה, דווקא הרבנים הצעירים הרעננים שחשבנו שיחבבו את התורה על עם ישראל בטקסי נישואין וכיוצא בזה, גם אלה נכשלו לגמרי, ובניסיון שלהם לפרוץ לעוד תחומים נכנעו לגמרי לתרבות השלטת.

•••

[מישהו מגיש לו את המכשיר הנייד]
קיבלתי פה שתי הודעות מרבני ישובים.
הם מבקשים שניתן להם אפשרות
להתעלם מברכה מעורבת ביישוב וכמה
שינויים בתפילה, או שכל הציבור יקשיב
רק לכוחות הכי ליברליים.
להתעקש! לא לוותר ולא להתפשר על
כלום. אבל כמעט אין להם עם מי לדבר
שם. כל הנוער כבר לא מתפקד מבחינה
רוחנית.

[דכרדוך עמוק בעיניו של שר הצבא] הכל
מתמוטט, סכנה ממשית לכל המפעל

עוברים עוד כמה ימים. בינתיים, ההתקפה של המצרים נבלמה. מאות טנקים של האויב הושמדו, וכוחות צה"ל הצליחו לתקוע טריז עמוק מעבר לתעלה. גם בצפון התקפת הנגד מעמיקה לתוך סוריה. ההכנות לכיבוש החרמון בעיצומן.

שר הביטחון מגיע עם מסוק לראות את הכוחות הצולחים. בפעם הראשונה מתחילת המלחמה הוא נראה מאושש ומחייך. במסוק בדרך חזור הוא מהרהר: בכל זאת, מסירות הנפש של החיילים, תושייתם של המפקדים ואומץ הלב של כולם הצליחו לחלץ את מדינת ישראל מאחד המשברים הקשים שידעה.

במכונית בדרך הביתה מתנגן לו השיר "אם זה טוב ואם זה רע, אין כבר דרך חזרה, אין כבר דרך חזרה".

אנלוגיה: שירחה דמיונית בין שר הצבא לרמטכ"ל

שר הצבא: המצב לא פשוט. חיינו באשליה שהנה הציונות הדתית הופכת להיות זו שנושאת על גבה את כל עם ישראל, והיא התנפצה לנו לרסיסים.

הרמטכ"ל: אם היינו מקימים בזמן עוד כמה מוסדות, עוד כמה גרעינים...

< זה הרבה יותר מעוד כמה מוסדות או כמה פעולות מעשיות. כמה ישיבות - זה מה שיפתור את הבעיה?? הבעיה הרבה יותר יסודית, אנחנו נמצאים במלחמה קשה, האויב הצליח להטעות אותנו לגמרי. בעוד שאנו משקיעים משאבים ביישובים, בהפגנות ובריקודי דגלים, יש בינתיים מפולת רוחנית. יש כאן מאבק תרבותי שתפס אותנו לגמרי לא מוכנים. העוז הלאומי שכל כך בנינו עליו נתגלה כנקודת תורפה. כדי להגן עליו אנחנו מוכנים - ואני חושב שמוכרחים - למשכן ולסכן כוחות רוחניים

< שר הצבא שוהה קצת, מבין שהולך לומר דברים לא פשוטים] אני מציע שניתן הוראה לכולם ללכת לסוג של התכנסות, לסגת למצרים, (אף על פי שמימר ומצר לי - דודי לי) ליראת שמים פשוטה, לדברים שהם בטוחים לגמרי.

< לסגת? לתת להם להשתלט על כל המרחב של החול?! זה לא יתפרש כהודאה בכישלון של כל הדרך שגדלנו עליה, הדרך של מרן הרב...>

< אתה לא מבין מה על מדובר פה, יש סכנה ממשית לכל הקיום של המדינה. אתה נלחם פה לא בכמה חלוצים אידיאליסטיים, האיחוד האירופי בתחום ובמימון עושה את הכל כדי לחלץ פה את כולם. אנחנו נלחמים על עצם הקיום [גרונו ניחר]

< [שוב מגישים לרמטכ"ל את המכשיר, יש עוד כמה הודעות שלא נקראו] מדווחים לנו פה שעוד שני פרויקטים של התחדשות נפלו בידי הרפורמים, גם 'החזרה אל הפיוט', וגם פרויקט של זהות והתחדשות יהודית של משרד החינוך המכונה 'כטל חרמון', גם הוא נמסר לידי מנהלים רפורמים. הנה כאן יש ציטוטים שלהם.

< זהו, הכול קורס. לא נשאר לנו אלא קו המצוקים האחרון, עולם הישיבות. צריך להגן עליו מכל משמר ומכל השפעה זרה. כמו כן כלפי ההמון צריך ללכת על יראת שמים פשוטה, מעשים וזהו, בלי כל מיני בתי מדרש של התחדשויות והתרענויות. ולא להפליג יותר מדי ברעיונות, רק מה שהכרחי להסברת המצוות.

< שתיקה

עוברים כמה זמנים...

< הרמטכ"ל: לפי דיווחים אחרונים שומעים כמה דברים טובים. שני מיליון אנשים היו בכותל השנה. מאות אלפים במערת המכפלה. בהר הרצל, בחלקת גדולי האומה, אולי כמה אלפים. אנשים חוזרים אל האבות המייסדים האמיתיים [אברהם יצחק ויעקב]. בתי הכנסת מלאים, יש כמיהה לפיוטים. חבורה של עילויים מצטרפת ללימוד ארון-טווח ביוזמת 'אחד לאחד'. בסקר שנעשה התברר שמתקפת ההדתה לא כל כך מצליחה. המכינות החילוניות שבונות את שדרת המנהיגות של הדור הבא סולדות מזה. גם רוב העם מואס בטיעונים האלו.

< אני עדיין מציע להיות זהירים מאוד, לא לשגות באשליות. עדיין יש להם לא מעט תחמושת.

< [נכנס אחד העסקנים הבכירים] מספר: יש הערכה מבוססת של מומחים, שמתוכננת מתקפה שיטתית על המוסדות הכי איכותיים שלנו. הם יפרסמו את כל ההקלטות הכי מביכות. המטרה לסגור את התקציבים למוסדות אלו. או לפחות לדחוף אותנו להתגוננות, להתבצרות, שאנשים לא יעזו להגיד מה שהם חושבים, או שיאמרו אבל בהיסטוריה. הם ממליצים להיערך

להגנה שקולה ולקחת מומחים...

< שר הצבא: למה שנאמין עכשיו לתחזיות ולהמלצות של המומחים, כבר ראינו כל מיני תכניות וכל מיני תחזיות, ומה יצא מזה.

< רמטכ"ל: אני מציע דווקא לקבל את הדברים כפשוטם ולקבל את ההמלצה להיכנס להתגוננות שקולה, להתיעץ עם אנשי מקצוע, [להראות את הכוונה הזדונית, את הצביעות, להסביר לציבור על מה באמת נלחמים פה, מה רוצים לקחת לון] לא להיחפו ולתת להם לבזבז אנרגיה על המתקפה ההזויה הזו.

< שר הצבא: אולי כדי לתקוף קודם? לארגן איזו הפגנה גדולה, אולי עצרת מחאה חריפה.

< אני מציע דווקא לחכות, לתת להתקפה שלהם להתנפץ, ואז להתחיל פעולה אקטיבית. ואם תשאל אותי למה אני מאמין להם, אז תדע שלמדנו לקח. אנחנו יותר זהירים וחוצמזה שיש הבדל.

< מה ההבדל?

< אנחנו מפרשים את המציאות כפשוטה, לא תולים באנשים כוונות הפוכות ממה שהם אומרים או עושים. גם כשאנו מפרשים פירושים עמוקים שמנסים לרדת לתשתית של הדברים, אנחנו לא מנתקים את ההבנה שלנו מהמשמעות הפשוטה של הדברים. ולכן אני מציע להיאזר בסבלנות ולחכות. לתת לשקר לצוף ולהתנפץ, זו הזדמנות שהדברים יתבררו. אחר כך נוכל לפעול הרבה יותר טוב.

< מי ייתן...

עברו עוד כמה זמנים, בינתיים מתקפת ההדתה נבלמה. התוקפים סומנו בעיני הציבור כשייכים למיעוט רדיקלי, שעוין את כל מה שיקר לעם ישראל. לעומת זאת, עמוק בתוך המקומות שנחשבו רחוקים מאוד, התגלה צימאון גדול; לאמונה, לתורה, ודווקא בלבוש הנאה והמרהיב שלהם. גם בצפון ובמקומות אחרים עממיים יותר, מתגלים דברים מופלאים. הילולת רשב"י נחגגה בשיא חדש, עם מאות אלפי משתתפים. הוכנה תשתית להגשת רעיונות יהודיים מקוריים מלאי טל חיים לציבור גדול, והכל מתוך בקשה שלהם.

שר הצבא חוזר מסויר, בו פגש את הפעילות הנמרצת בכל רחבי הארץ, הישיבות, השיעורים, ההרצאות, הביקוש העצום... סיור שבו ראו אותו בשמחה כפי שלא נראה זמן רב. הוא מתייחד שוב בחדרו עם ספריו. ממעוף ציפור הוא מהרהר שככלות הכול, החוסן התגלה דווקא אצל האנשים הפשוטים שלא ידעו את גודל הסכנה [ואולי בזכות זה]. הם ורבים אחרים, שגם במצבי משבר לא התייאשו ולא התקפלו, הראו שעם ישראל מסוגל ויכול להיחלץ מאחד המשברים הגדולים שידע.

מאחד החלונות הסמוכים, מתנגן לו שיר המספר עוד על החלוצים, "אם זה טוב ואם זה רע, אין כבר דרך חזרה, אין כבר דרך חזרה".

הבהרה: מצאתי במלחמת יום הכיפורים והטלטה הגדולה שהייתה בה משל מחכים ומעורר תקווה לטלטה הרוחנית שעוברת עלינו עכשיו. רוב הדברים המתוארים היו או הנן עובדות ממש, ומקצתם תיאורים שנוספו לתפארת המליצה. ההתלבטות הנוקבת האם לסגת אל קו המצוקים המינימלי הבטוח - אז ועכשיו - חודרת ויורדת עד התהום. מהמשל אפשר ללמוד שאין הכרח לסגת ושיש תקווה...

מימי ומשה דיקמן
פסיכולוגית ומומחית בטרואומה וזוגיות וניורולוג

מזמינים אתכם
לשבת סדנת אימאגו לזוגות
לפתור קשיים שטרם פותרו, להבנה עצמית ולהבנת הבן זוג באור חדש, ולחיזוק הקשר הזוגי והמשפחתי, חוויה בלתי נשכחת—באווירת שבת במלון אביב בטבריה. כשרות מהדרין

נובמבר 28,29,30

המחיר לזוג **₪3,600**
לנרשמים עד 10/10, **₪3,200**
לנרשמים עד 23/10, **₪3,300**
(אפשרות לתשלומים)

לרישום ולפרטים נוספים תתקשרו
ל: 054-755-4228

למידע על הסדנא
www.mimidickman.com

הרב דר אברהם טוורסקי:
אני מכיר את עבודתה המצויינת של מימי מאמין שהסדנא שלא מאד חשובה, במיוחד בימים כשיצבורה של המשפחה נחלשת כל כך.

הרב אהרון בינה, ראש ישיבת נתיב אריה: אני מכיר ועבדתי עם מימי למעלה מ-20 שנה. צפיתי בה הופכת גם קשיים מאד גדולים להצלחות. אני מתרשם לא רק מהמקצועיות של מימי, אלא גם מיראת שמים שלה. הסדנא הזאת חשובה לכל בית ישראלי.

עושים כפרות בכסף ועוזרים לנזקקים

**"ותשובה ותפילה וצדקה,
מעבירין את רוע הגזרה"**

למידע נוסף: moag.gov.il משרד החקלאות ופיתוח הכפר

משרד החקלאות ופיתוח הכפר

כך כותב למשל השפת אמת (פרשת ראה שנה תרס"א):

"...והענין הוא דפעם אחת כתיב 'עבדו את ה' בשמחה', ופעם אחרת כתיב 'עבדו את ה' ביראה'. ובוזהר הקדוש (כתוב) 'מה בין האי להאי, אלא כאן בזמנא דישאל שראן בארעא קדישא, כאן בזמנא דישאל שראן בארעא אחרא' (מה בין זה לזה? אלא כאן בזמן שישאל שרונים בארץ הקדושה, כאן בזמן שישאל שרונים בארץ אחרת).

דכתיב כמה פעמים 'ושמחתם לפני ה' אלקיכם'. דאיתא 'שמחתי מתוך יראתי, ויראתי מתוך שמחתי'. ובחוקן לארץ העיקר היראה. ומכאן היראה זוכין לשמחה. ובארץ ישראל העיקר השמחה.

ומתוך השמחה זוכין ליראה..."

ישנה סתירה בין הפסוקים, האחד מצווה אותנו לעבוד את ה' מתוך יראה והשני מתוך שמחה, שהן תנועות נפשיות סותרות! אלא, אומר השפת אמת, השאלה היא איפה אתה עושה תשובה. בארץ ישראל, הבסיס הוא שמחה ואהבה, ואילו בחו"ל, ארץ חשוכה וטמאה, הבסיס הוא יראה ופחד.

בספרי 'תשובת הרא"ה', הקדשתי פרק שלם להוכחת הקשר בין תשובה מאהבה לארץ הקודש. שכן, תשובה מאהבה היא תשובה מתוך דביקות, כלשונו של אדמו"ר הזקן זי"ע בתניא (ליקוטי אמרים פרק ז): "עד שיעשה תשובה גדולה כל כך שזדונות נעשו לו כזכיות ממש שהיא תשובה מאהבה מעומקא דלבא באהבה רבה וחשיקה ונפש שוקקה לדבקה בו ית' וצמאה נפשו לה' כארץ עיפה וציה...". והדביקות, היא צורת העבודה האופיינית לארץ ישראל, כמבואר במקומות רבים ובמיוחד אצל גדולי החסידות, כגון בעל ה'תולדות' (בספרו כתונת פסים פרשת שמיני) שכתב: "שהכניסנו לארץ ישראל, שהכניסנו לדבק בשכינה שהיא ארץ ישראל סבא, על ידי מעלת השפלות שזכינו לפני הר סיני" או הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיטשב זי"ע שכתב "ולזה אמר ה' לאברהם אבינו ע"ה לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך", 'אראך' דייקא, שאני צריך להראות לך, שאי אפשר להשיג זאת רק באמצעות גילוי שכינה ברוך הוא, דהיינו אהבה, דהשם יתברך רצה שיבוא למדריגה גדולה דהיינו אהבה, ובארץ ישראל זכה לזה" (קדושת לוי פרשת לך לך).

כעת, לקראת השיא של ימי התשובה, יום הכיפורים, עלינו להתחזק בתחושה שאשרינו שזכינו לשוב בתשובה בארץ הקודש, ארץ אשר עיני ה' אלוך בה מראשית השנה, מהתקופה הזו, בזמן הזה, עשרת ימי תשובה עליהם נאמר "ד'שנו ה' בהמקצאו קראוהו בקינותו קרוב" (ישעיהו פרק נה), כעת אנחנו נמצאים בזמן הכי קרוב ובמקום הכי קרוב, וודאי שתשובתנו תתקבל לרצון לפני ארון כל, ונזכה לגמר חתימה טובה לנו ולכל ישראל!

מהפכת התשובה

הרב ארלה הראל,

נשיא ישיבת 'לב חדש', שילה

אנחנו מצויים עמוק בתוך הכרת מהפכת התשובה. כעת, בשבת תשובה, אנחנו שבים ממש עד ה'. כך אנחנו מצויים על ידי הנביא, במילות הפתיחה של הפטרת השבת: "שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" (הושע יד). עד ה' - לא פחות מכך.

אבל, התשובה עד ה' המתוארת בפסוק הזה, היא עדיין רק תשובה מיראה (על פי הגמרא במסכת יומא פ"ו ע"ב). המדרגה הגבוהה יותר מתוארת על ידי הנביא יחזקאל (פרק לג פסוק יט) "ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא יחיה". זו התשובה מאהבה, המהפכת את הזדונות לזכיות!

והנה, חלוקה זו בין שני סוגי התשובה, נתפסת בדרך כלל כקשורה לאופי התשובה השונה. אבל, בחסידות מוסבר, שלא רק אופי התשובה קובע, כי אם גם המקום. תשובה שנעשית בארץ ישראל, הרי היא בבסיסה תשובה מאהבה.

החברה לשיקום ופיתוח הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים בע"מ

מחדשים את שירת הלויים

לויים, בואו לשיר כמו בבית המקדש!

מעמד תפילה ייחודי בסגנון שירת המונים על מדרגות חולדה למרגלות הר הבית.

חוו"מ סוכות יום רביעי 16.10.19 בשעה 17:00

ניחול אמנותי: 'מזמור' - בית ספר גבוה למוזיקה גבעת נושנגטון // מנצח: יותם סגל // הפקה מוזיקלית: מוריה מוזס האירוע מיועד ללויים בלבד ומותנה ברכישת כרטיסים מראש // אין מקומות לצפייה באירוע

להרשמה חפשו ב Google "שירת הלויים"

בדירה לראש יהודי

שחר פרידמן

הרמוניה

מביקורים של סקרנות בראש יהודי היא הופכת לתלמידה מן המניין. "התחלתי ללכת בקביעות לשיעוריה של הרבנית עפרה טבריה וראש יהודי הפך לכייתי. שם הרגשתי שיש לי עם מי לדבר. כשאדם נמצא בדרך חדשה כמו חזרה בתשובה, הוא זקוק לתמיכה ולליווי. כשהייתי צריכה להתחזק, להתיעץ, לשמוע שיעור או לחוות שבת, תמיד היה לי לאן לבוא. הייתי ב'היי'. הרגשתי שמצאתי את הדרך" היא מספרת בעניינים נוצצות.

ירדן מצאה את הדרך להשתלב במשפחה מבלי להפריע. "אני אוהבת ומכבדת את הוריי כמו גם את אחי, וזה לא משנה לי בהרגשה אם הם מדליקים את האור בשבת או לא, אבל אולי דווקא בשל כך אני מצליחה להעביר להם את הייחודיות של השבת שלי".

אחרי העליה הגדולה באה הירידה "בשלב כלשהו נכנסתי לקשר זוגי שגורם לי להפסיק לשמור שבת. המשכתי לבוא לשיעורים, אבל לא בהתמדה. למרות התרחקותי, ה' היה קיים תמיד בתודעתי. התפללתי אליו תמיד ושמרתי על פסח ועל יום הכיפורים. לאחר שנה נפרדנו והחלטתי לחזור לחיי אמונה בצורה יותר בוגרת. חשתי שעלי לעזוב את הקן החם של הבית והמושב ולצאת לירושלים כדי לחוות אותה ולעבור מה שעלי לעבור שם. התגוררתי בנחלאות עם בנות חוזרות בתשובה. למדתי במכון אורה והתחלתי לעבוד כרכזת מתנדבים בעמותת 'משפחה אחת', שעוסקת בנוער במשפחות שכול".

את צמאונה הרוחני מרווה בן דוד בתורת הרב קוק ורבי נחמן והיא מתחברת בעיקר לזרם הדתי-לאומי. "תמיד הייתי אנטי-מסגרתית ולכן חששתי להיכנס לחיי תורה. מבחוק, התורה נראית אפורה ומגבילה אבל כשנכנסתי גיליתי גיוון נפלא, ומצאתי את הביטוי האישי שלי".

מה הדבר החשוב ביותר שגילית?

"הכי חשוב - שיש ה' בעולם! שהוא מעביר אותי את הדברים שיש לי כוח לעבור, ושעלי לצמוח מתוכם. התשובה נתנה לי את היכולת להסתכל על החיים בצורה העמוקה ביותר ולשמוע את הצלילים העדינים יותר של החיים. הכרתי דרך-חיים מאוד צנועה המסתפקת במה שיש. אני חווה מורכבות עשירה מאוד, ויחד עם זאת מתחברת לפשטות של החיים".

ירדן בן דוד (27) היא בת המושב שדי חמד שליד כפר סבא. אביה חקלאי בעל חוות סוסים ואמה עוסקת בחינוך. "מקטנותנו אמא תמיד דיברה איתנו על אלוקים. ציינו את החגים בארוחה חגיגית ובלילות שבת אבא קידש, לפני שעברנו לסלון או יצאנו לבלות. אמא עשתה עלייה מתוך חזון ואבא לקח אותנו לטייל בארץ. בקיצור, הייתה לי ילדות יפה".

דמעה ראשונה

"המסע שלי ליהדות החל בצבא. בהמתנה לקורס מ'כיות נשלחתי עם בנות נוספות למחנה קיץ של 'קו לחיים' - עמותה דתית-לאומית שמטפלת בילדים נכים וחולים. ושם קרו לי שני דברים גורליים: התחברתי לבנות הדתיות וראיתי שיש לנו שיח משותף, וגם ראיתי שאני מאוד מתחברת לטיפול בילדים.

"המדריכות והילדים הפצירו בי להישאר לשבת והסכמתי כדי לראות אילו דברים נוספים אגלה. בערב שבת יצאו כולם לבושים בלבן לקבלת שבת בדשא, רקדו עם הילדים והרימו אותם בשמחה ענקית. חשבתי: 'איזה יופי! איך אני לא מכירה את התפילה הזאת והשירים האלה, הרי אני יהודיה בדיוק כמותם?!' ממש זלגה לי דמעה. פתאום הרגשתי חלק מעם. כך נפתח הפתח". ירדן שבה מוצפת באושר מן המחנה והחלה להתחזקת אחר שורשיה.

"אחת הבנות בקייטנה סיפרה לי על ראש יהודי. הגעתי לשם כחיילת ומכיוון שאני מאוד תהליכית ולא נחפזת, התקרבותי ארכה כמה שנים, ובסוף באה מאהבה. הבאתי לחברה דתייה מהצבא סידור מהבית, וביקשתי שתראה לי מה לקרוא ומתי היא סימנה לי הכל בעפרון ומאז נכנסתי לתפילה". השירות הצבאי מסתיים וירדן לומדת רכיבה טיפולית. תוך כדי הטיפול בסוסים היא ממשיכה להתקדם בתשובה ולבוא לראש יהודי בתל אביב. "באתי עם חברה חובבת אמנות לשיעורי הרב גיא עשת - היא ציירה אותו ואני סיכמתי את השיעור", היא מספרת בחיך.

מסוכן בדרום אמריקה

"רציתי לעשות טיול אחרי הצבא וקניתי כרטיס לדרום-אמריקה. טיילתי לבדי במשך עשרה חודשים. נדדתי בין כפרים, עליתי על אוטובוסים בחמש בבוקר והייתי יורדת באיזו תחנה נידחת בעשר בלילה. הייתי במצבים מאוד מסוכנים והתפללתי הרבה שאעבור את הכול בשלום. הבטחתי לה' שלא אסתכן עוד. כשחזרתי ארצה חשתי שהגעתי בשלום רק בזכות השגחתו של הקב"ה, והודעתי להוריי: "אני מתחילה לשמור שבת!"

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראשי יהודי** זאת התשובה! 03-5255355 ry@neto.net.il

בוחרים בראשי יהודי!

השנה תורמים פדיון כפרות לראשי יהודי

הצדקה שלך מרבה תשובה!

בתרומתך אתה שותף ליותר אהבה יותר אמונה יותר קירוב לבבות!

ספר "עכשיו תורנו" מתנהג לכל התורם 180 ₪ ומעלה

התרומות לראשי יהודי מופחות לצרכי מס

www.roshy.org • 052-5665005 • 02-6791122 • ניתן לתרום גם ברשת הקישו: "תורמים לראש יהודי"

התפנית

תארו לעצמכם שמישהו רואה את חברו מרחוק. מרוב התרגשות ושמחה הוא רץ אליי, מחבק אותי, מרים אותי באוויר, מנשק אותי מצד אחד, מנשק אותי שוב מהצד השני. והחבר עומד כמו בול עץ, לא מגיב... זה נשמע לכם הגיוני?

מכפר, למה רק לשבים? לכאורה זוהי סתירה פנימית! הרבי דייק שאמנם העיקר בא ללמד שהכל בא מלמעלה, ובכל זאת, האדם צריך לעשות משהו מצידו - לשוב.

אם עיקר הכפרה היא מלמעלה ויום הכיפורים הוא יום של התגלות ו"עיצומו של יום מכפר" ולא התשובה, מה אנחנו אמורים לעשות בו? מה העבודה שנדרשת מצידנו? האמת, שהדבר לא כתוב בשום מקום בחסידות. וכנראה שאם זה לא כתוב, זה מפני שהדבר צריך להיות לנו פשוט ומוכן. כל אחד יכול לדעת אותו מעצמו. **נכון, אנחנו צמים, מתפללים, מתענים, אבל כל אלה נעשים בגוף. איזו הכנה בנפש אפשר לעשות כדי לקבל את ההארה העצומה הזו?**

אולי נשאל קודם - מה היא בכלל כפרה? מה פירוש שהקדוש ברוך הוא סולח, שהוא שומט את החובות, ו"מנקה הוא לשבים" כמו אם שמקנת את צואת בנה? איזה 'פנטז' הוא עושה שמנקה אותנו?

התשובה היא, "על כל פשעים תכסה אהבה". בזמן שיש התגלות אהבה של הקדוש ברוך הוא אלינו, ממילא מתכפרים כל החטאים. זה הפירוש שהוא סולח! הוא רק אוהב אותנו, והכל מתכפר... הראיה לדבר היא שגם בגשמיות זה כך.

מה זה אומר שמישהו סולח, איך זה מתרחש בין בני אדם? נאמר שפגעת במישהו והוא כועס עליך מאוד. אתה ניגש אליו בענווה, בביטול, ואיך שאתה רק מתחיל לומר לו "סליחה, לא התכוונתי" הוא כבר מחייך ואומר "אה, לא צריך, זה כבר היה... סלחתי זומן". עד לפני רגע הוא כועס ושנא אותך על מה שעשית לו, וברגע שבאת לבקש בהכנעה, כל הכעס עבר, הוא מראה פנים חביבות.

לסלוח פירושו לגלות רצון ואהבה, והסליחה מתרחשת ממילא. אם כך, כל מה שאנחנו מבקשים מה' שהוא יכפר ויסלח לנו זה בעצם בקשה שהוא יאהב אותנו. ומאחר שיום הכיפורים הוא המדרגה הכי גבוהה של אהבה לעם ישראל, זה הזמן הכי גבוה של התגלות.

אז מה מוטל עלינו לעשות ביום הזה? תארו לעצמכם שמישהו רואה את חברו מרחוק. מרוב התרגשות ושמחה הוא רץ אליי, מחבק אותי, מרים אותי באוויר, מנשק אותי מצד אחד, מנשק אותי שוב מהצד השני. והחבר עומד כמו בול עץ, לא מגיב... זה נשמע לכם הגיוני? זה אפילו לא אנושי. לא מתנהגים ככה...

סיפור לי פעם פסיכולוג אחד שיש ספר שלם שאומר שאנשים מעדיפים שיתייחסו אליהם בכעס ובצעקות. כשכועסים

כשעוד למדתי בישיבה, שמעתי מהמשפיע ר' שלמה חיים קסלמן שאחד הכינויים של החסידים, עוד לפני שקראו להם כך, היה 'בעלי תשובה'. לא הבנתי מדוע, אבל לימים ראיתי בספר שנקרא 'קונטרס הויכוח והשלום' - יש אומרים שחיבר אותו אחד מתלמידי ה'צמח צדק', ויש אומרים שהיה זה ה'צמח צדק' עצמו - הסבר לדבר. השיטות של חסידים ומתנגדים הן כמו צדיקים ובעלי תשובה. המתנגדים הם הצדיקים - אצלם חשוב לקיים את המצווה עם כל הדקדוקים שבה, זה העיקר, ואם אפשר לצאת ידי חובת כל הדעות - מה טוב. החסידים הם כמו בעלי תשובה, מה שמעורר אותם זה הריחוק שלהם מאלוקות, לכן הם מדגישים את העניין של התעוררות הלב ואת הקשר עם הקדוש ברוך הוא.

במציאות רואים במוחש שלילדיהם של החסידים יש בעיה להישאר חסידים, ואילו דווקא לאלה שבאו מרחוק קל יותר. מדוע? מפני שזה על אותו מישור - אם האבא חסיד, בעל תשובה, הבן ירצה להתקדם הלאה ולהיות צדיק, וכאמור צדיק ובעל תשובה לא הולך יחד... אבל אם הוא מגיע מעצמו, יותר קל לו להיות חסיד. שמעתי פעם מר' זליג פלדמן ע"ה, שבישיבת תומכי תמימים המקורית בלובביץ', תשעים אחוז מהתלמידים לא באו מבתי חסידים. איפה היו אלה שכן באו מבית חסידי? כנראה שהם היו רגועים להישאר כמו שהם, אולי לא בער להם לחפש את הקדוש ברוך הוא...

יש רק מיעוט קטן של יהודים ברוסיה שאצלם גם האב וגם האם יהודים. אצל הרוב, רק האם יהודיה. שמעתי שעל אלה שרק אמם יהודיה, יותר קל להשפיע להיכנס לבית ספר יהודי. דווקא אצל אלה שהם יהודים משני הצדדים יותר קשה. למה? כי לפעמים בתי הספר היהודיים ברוסיה ממנים מנהל גוי, כי כך התלמידים לא יקשרו בין שמירת המשמעת ובין עצם היהדות ולא יפתחו אנטגוניזם למצוות. ושמעתי שכמה יהודים כאלה משני הצדדים אמרו לשליחים שהציעו להם להעביר את ילדיהם לבתי הספר היהודיים, "איך נשלח את הילדים לבית הספר היהודי שבו המנהל גוי?". במקום זה הם שולחים את הילד לבית ספר של גויים, ואיכשהו הם מרגישים שלמים, הם הרי כבר מספיק יהודים... זו בעיה של צדיקים. אבל החסידים תמיד הרגישו שמה שיש להם הוא לא מספיק, שהם חסרים ושהם צמאים לעוד.

יום הכיפורים הוא יום בו כולנו בעלי תשובה, אבל לא תמיד ברור למה הכוונה. הרמב"ם כותב בהלכות תשובה: "ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים, שנאמר 'כי ביום הזה יכפר עליכם'". יש פה קושייה מפורסמת - אם עצמו של יום הכיפורים

אף אחד בפנים כדי שנדע שכל הכפרה באה רק מלמעלה, שזו התגלות שאדם בכלל לא יכול להיות שייך לה. ומכיוון שההתגלות הזו היא כל כך עמוקה, כל כך גבוהה, אנחנו צריכים לעשות משהו כדי שהיא תרד ותתגלה בתוך הכוחות הגלויים, הכוחות היומיומיים הפשוטים. וכאן נכנסת התשובה - משהו קטן שאנחנו עושים מצדנו...

הדבר נרמז בהזאות של הכהן הגדול: אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים. הצמח צדק לימד ש'אחת' היא כנגד למעלה מהשכל, למעלה מהמידות, ואחר כך מגיעות שבע הזאות כנגד שבע מידות, כי עם כל ההתגלות הגבוהה בכל זאת צריך להוריד אותה למטה לתוך המידות שלנו.

שנהיה בעלי תשובה וחסידיים, שנכיר את חולשותינו ונהיה צמאים לה', וממילא שאור ההתגלות יאיר עלינו לכפרה שלמה ולשנה טובה ומתוקה. לחיים!

וצועקים עליהם, הם יודעים מה לעשות - מחזירים חזרה, מתווכחים, נעלבים. אבל כשמראים להם אהבה - הם נבוכים. 'מה עושים במצב כזה? איך מחזירים אהבה?'

כשביום כיפור הקדוש ברוך הוא מגלה את האהבה הכי גדולה שיש, ואנחנו לא מגיבים חזרה באהבה וחיבה ולא מתרגשים - זו פשוט בושה. על זה עצמו צריך לבקש ממנו סליחה ומחילה... ידוע בהלכה שאם אדם אומר לחברו 'שלוש' והלה לא עונה חזרה, זה נחשב גולה. מדוע? אני חייב לך משהו? כן! אם אני אומר לך שלום ואתה לא מחזיר לי שלום, אתה גולן. אז אם באמירת שלום, שזה דבר יבש יותר, שייך לומר שיש גולה, על אחת כמה וכמה שאם אני נותן לך חיבוק ומראה לך אהבה, אתה צריך להחזיר לי. ואם ביום כיפור יש רמה כל כך גבוהה של אהבה מה', אתה צריך להחזיר לו.

אנשים חושבים שהמצב הנפשי שלנו אמור להיות דיכאון ועצבות: "אני כלום, טיפה סרוחה. איך אפשר בכלל לאהוב אותי, אני פחות מכלום!". וזה באמת כתוב בסידור. אבל העבודה שלנו היא הפוכה - לקבל בברכה, בשמחה ובחיוך את האהבה של ה'. צריך לחשוב על זה, להתבונן בוה, ואם עובדים נכון מגיעים גם להתרגשות ותזוזה.

הרכי מדבר על כך שיש מדרגות בגודל האהבה של ה' אלינו. המדרגה הגבוהה ביותר היא אהבה כזאת שמגלה שמעולם, מלכתחילה, לא היה פגם. וכשמתגלה המדרגה הזו, ממילא אין מקום לפגם.

ב'זוהר שלפני תקיעות' אומרים במפורש שיש מקטרגים על עם ישראל, וכדי לסלק אותם אנחנו מבקשים לעורר את אהבת ה' עלינו כאב על בנים. והוא מעביר ראשון ראשון, כלומר מעלים את העבירות אחת אחרי השניה. רואים מכאן שמה שמעורר את המחילה אינו העניין של 'מלכנו', אלא היחס של 'אבינו'. מחילה לא מגיעה אף פעם ממלכות, רק מאהבה.

תראו בעצמכם במחזור - רבים נוהגים לשיר "כי אנו עמך ואתה אלוקינו, אנו בניך ואתה אבינו". למה שתסלח לנו? כי אנחנו הבנים שלך. זה שאנחנו בנים, זו סיבה מספקת לסלוח בלי שום דבר נוסף.

הפסוק אומר "אנכי אנכי הוא מוחה פשעך למעני, וחטאותיך לא אזכור". עשייתם עבירות, אבל "למעני" אני סולח - ברגע שה' מגלה את האהבה אלינו, הכל נעלם. בדעת שלנו נראה כאילו העבירה עדיין שם, אבל כאן יש התגלות שלמעלה מן הדעת, והיא מנקה הכל.

עכשיו נחזור לרמב"ם שאיתו פתחנו - אם כן, אם היום כל כך גדול, למה צריך תשובה? רבי צדוק הסביר על הפסוק "וכל אדם לא יהיה באוהל מועד", שביום הכיפורים אין

לדעת להיות מחנך לפני ולפנים

תואר ראשון בהוראה במכללת הרצוג בשיתוף ישיבת מקור חיים

פיתוח אישי באמצעות לימודי אומנות, תיאטרון, כתיבה ומוזיקה

לימוד בחבורה יחד עם הרב דוב זינגר, אילן בוכהולץ, הרב יצחק מנדלבאום ומנחים נוספים ברוח ישיבת מקור חיים

הסעות מרחבי הארץ

בנוסף לתואר: תעודת 'מורה-מנחה'

אפשרות למלגות

שנה ראשונה חיונים*

הכשרה מעשית מרוכזת בישיבת מקור חיים

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 02-9937337 או פנו בדוא"ל: rishum@herzog.ac.il

* לזכאים

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

שבתי והתוודיתי שחטאתי,
עוויתי ופשעתי, אבל אני מרגיש
שנותר רושם בנפש. איך לתקן
את הכתם שנשאר?

חסידים היו דורשים שאחרי שהקדוש ברוך הוא
לוקח אליו את העוונות, החטאים והפשעים, כמו
שנאמר "נושא עוון ופשע וחסאה", הוא עוסק בדיוק
בשאלה הזו, ולכן נוספת המילה "ונקה". התיקון
הגדול לא נעשה על ידינו, אלא על ידו יתברך. לאחר
שהמשא הכבד ניטל מעל כתפינו, הקדוש ברוך הוא
דואג שאף רושם לא יישאר, והוא מנקה ומצחצח את
נפשותינו ואישיותנו מן החטא.

ואף על פי שלעיתים אנו מרגישים עדיין את כובד
המשקל ואת שאריות הטינוף, אין זה סותר את
המחילה שלו. הקדוש ברוך הוא כרת עליה ברית,
כמו שאנו אומרים "הורית לנו לומר שלוש עשרה",
ועל סמך זאת אנו מבקשים "זכור לנו ברית שלוש
עשרה". ולמרות שבפנימיות הכל נטהר, העבר
ממשיך להתייצב בפנינו, מפני שהנושאים שבהם
נפלנו בעבר הופכים להיות מפתח להתפתחות
והתקדמות בעתיד. בפנימיות לא נשאר שום רושם,
אבל בחיצוניות - אנו זוכרים את החטא כי זהו
המפתח לתפקידנו בהמשך.

מה הנקודה המרכזית של
הימים האלה - אהבה או
יראה?

זה כמו לשאול מי יקר יותר - אבא או אמא?
אהבה ויראה נמשלו בדברי רבותינו לשתי
כנפיים שעל ידן העוף פורח. ציפור אינה מסוגלת
להתרומם עם כנף אחת, ולא משנה איזו כנף. ועם
כל ההבדלים שבין יראה ואהבה, גם אנחנו לא
יכולים להתעלות עם תנועת נפש אחת בלבד.

הימים הללו הם ימי דין, היראה בולטת, ועל
כן הם נקראים "ימים נוראים". אלא שדווקא
לכן האהבה הפנימית מתחדדת עוד יותר. וכמו
שאמרו חז"ל, שכשאדם הולך לדין הוא מצטער
ומתעטף בשחורים, ואילו ישראל מתעטפים
לבנים, אוכלים ושותים ושמים כי יודעים
שייצאו מנצחים בדין. ולמעשה, גם היראה שלנו,
בפנימיותה, היא רק תגבורת של אהבה, ולכן
אנו מקדימים 'אבינו' ל'מלכנו' בתפילות הימים
הללו.

חגי תשרי הגיעו ואני מוצא
את עצמי בלי רצון. מה
רע ברק להתפרנס ולהיות
אבא, לאן אני אמור להתעלות
עוד?

להתפרנס ולהיות אבא הם דברים נפלאים,
ובוודאי יש בהם מעלה גדולה ושמחת חיים
יקרה. אלא שהם לא יוצאים מכלל "דרך ארץ"
שקדמה לתורה. אפילו בעלי חיים שייכים במידה
מסוימת להגדרות הללו, ובוודאי האנושות כולה.

אבל אנחנו, ישראל, זוכים למעלה עליונה
שאיננה רק מרכיב בפרוזודר, אלא אור
מהטרקלין העליון. והוא מתנשא מעבר לכל
גדרי העולם הזה, וטוב אלוקי נשגב מאיר בו -
התורה הקדושה. לעומתה, החיים בעולם הזה
הם טפלים וחלולים.

הנשמה שלנו מבקשת את הדבקות האלוקית,
והיא מוצאת אותה רק על ידי מצוות התורה.
הן מופיעות כל השנה, אך מתפרצות בעוצמה
מיוחדת בימי תשרי, שעליהם אומר הכתוב
"דרשו ה' בהמצאו, קראוהו בהיותו קרוב". אלה
הימים שבהם הקדוש ברוך הוא קרוב אלינו,
ואנחנו מתרפקים על קרבתו באהבה, בטהרה
ובשמחה. ומי שטעם יין הונגרי, אותו כבר לא
ירמו...

Rbcs ארגון

עזרה ראשונה של חסד
לחולים ונזקקים

פדיון כפרות תורמים ל"איש צדיק היה" ומסייעים
לתינוקות רעבים, חולים ונזקקים להתחיל את השנה בכבוד.

עמותת "איש צדיק היה" בנשיאות הרב חיים אידלס שליט"א, פועלת בתחומי
החסד, היעוץ וההכוונה. העמותה פועלת על פי הכלל של "אין מעבירים
מצדקה לצדקה", כך שכל כספי התרומה המיועדים, עוברים במלואם ליעדם.

